

Adventist

● Ne este teamă de
viitor?

● Har gratuit,
dar scump plătit

● Ziua de grație

● Locul unde mă simt bine

C U P R I N S

EDITORIAL	
Har gratuit, dar scump plătit	3
REPORTAJ	
Brăila – o comunitate „cuminte”	4
MEDITAȚIE	
Ne este teamă de viitor?	8
TEOLOGIE	
Ispășirea între condamnare și îndreptățire	9
„La umbra aripilor Tale!”	12
TINERET	
20 +	14
EXPERIENȚE	
Ziua de grație	17
TEOLOGIE	
Bătălia pentru Sanctuar (2)	19
ȘCOALA DE SABAT	
Locul unde mă simt bine	22
SĂNĂTATE	
Cereale pentru inima ta	24
ULTIMA ORĂ	
Știri	27
VIAȚA BISERICII	
Comitetul Executiv al Conferinței Generale	29
CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI	
Recunoștință pentru trecut, consacrare pentru viitor	31

Anul LXXIX - mai 2002 - nr. 5

Publicația oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Bucuman, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Cristian Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: George Toncu

Grafică: Lori E. Gheorghită

Copertă: Dragoș Drumaș

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Tipografia Viață și Sănătate, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București

E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 - 6725

scrisori

Pedepsește Dumnezeu?

Am stat mult în cumpănă dacă să scriu sau nu care este opinia mea în legătură cu această întrebare și cu articolul-răspuns din *Curierul adventist* pe luna ianuarie, respectiv februarie 2002. Am privit acest subiect și din poziția fratelui Gabriel Drăguț, din Viena, care a ridicat această întrebare, dar și din poziția pastorului chemat să răspundă unei asemenea întrebări, puse de un anumit grup de credincioși din biserica pe care o păstorește. Trebuie să recunosc că, înainte de a fi pastorul acestei biserici, aveam exact același tip de reacție pe care a avut-o fratele Gabriel Drăguț, în ceea ce privește modul de a pune întrebarea, cât și fratele Aron Moldovan, care a scris articolul solicitat. Și nu greșesc dacă spun aici că așa gândim marea majoritate a celor care ne confruntăm cu acest subiect, indiferent că suntem pastori, profesori sau membri ai bisericii. Pentru că vorbesc în primul rând despre mine și despre reacția mea față de acest subiect, pot să spun că este o atitudine cel puțin pripită. Însă ca pastor și al unui asemenea grup de membri din biserică – membri care aduc în discuție „subiecte fierbinți” – perspectiva se schimbă. Atunci nu-i mai privești doar ca pe niște „eretici” ale căror învățături trebuie să le denunți cu orice chip, ci așa cum trebuie să faci orice slujitor al lui Dumnezeu, cred că trebuie să cauți mai întâi să-i cunoști, să-i înțelegi, să-i ascuți ce au de spus și apoi să încerci să-i ajuți sau să-i corectezi, dacă vezi că au ceva de corectat și dacă nu i-ai clasificat deja ca iremediabil pierduți. În cazul acesta, nu cred că ai mai putea face ceva pentru ei. Nu rămâne de văzut decât dacă „diagnosticul” pe care l-ai dat este corect sau nu și, eventual, să procedezi în consecință – ceea ce nu este deloc lucrul cel mai simplu.

Pentru mine, aceasta a însemnat, bineînțeles, și să studiez personal subiectul acesta, care mi-a produs indignare și, din păcate, remarci ironice, așa cum se simte și din întrebarea și răspunsul din *Curier*.

Nu mi-am propus prin aceste rânduri să exprim aprecieri pro sau contra întrebării, respectiv articolului din *Curier* (care nu este un studiu exhaustiv al subiectului, ci doar o argumentație într-un singur sens), ci doar o concluzie preliminară, la care am ajuns în urma confruntării personale cu acest subiect și cu simțămintele pe care le trezește. Deși îmi dau seama că sunt prea sărace cuvintele pentru a exprima timpul, frământarea și dorința după răspuns, investite în studiu și rugăciune, îmi scriu opinia cu convingerea că ea va ajuta celor care caută cu adevărat un răspuns la această problemă să nu considere încheiat acest subiect, o dată cu articolul din *Curier*, ci să studieze personal. Acest lucru va aduce un mai mare câștig spiritual, mai ales dacă nu se începe studiul cu concluziile deja puse (în limbaj uzual, acest lucru se numește „prejudecăți”).

Mai întâi, nu cred că este cazul să punem o asemenea întrebare. Mai bine-zis, nu în felul acesta: „Pedepsește Dumnezeu?” sau „Este Dumnezeu în stare să pedepsească?” Fără să fie nevoie de vreun argument teologic, putem spune categoric: „Da!”, deoarece Biblia spune clar și răspicat lucrul acesta (2 Tes. 1,6-10; Evrei 12,5-10; Exod 20,5 etc.). Expresii ca „Dumnezeu pedepsește” sau „mânia lui Dumnezeu” nu sunt simple metafore. Dacă însă cineva întreabă: „Cum pedepsește Dumnezeu?” sau „Cum se manifestă mânia lui Dumnezeu?”, atunci, într-adevăr, putem spune că avem ce studia. (continuare în p. 16)

Îmi răsună în minte un cântec penticostal auzit în copilărie: „Mântuire ni s-a dat.../ Prin Isus crucificat... / Curge un bogat izvor / Veșnic și mântuitor... / Orișicine care vrea / Însetat din el să bea / Mântuire va afla...”. Aproape după fiecare vers din cântare apare laitmotivul: „fără nici o plată”. Acesta ar putea da naștere la o înțelegere greșită, dacă nu ar urma versurile: „Inima Lui s-o predai / Este tot ce poți să-I dai / Să ajungi la El în răi / Fără nici o plată”. Astfel se echilibrează ideea că, deși harul este gratuit, el se acordă numai celor ce își predau inima lui Isus, care este acceptat ca Stăpân, în locul eului, al voinței firești pervertite. Astfel creștinul nu mai face ceea ce îi place din fire, ci ceea ce dorește noul său Stăpân.

În fața acestui „preț”, nobilul și influentul tânăr bogat din Evanghelie (Mat. 19) s-a dat înapoi și a refuzat să stabilească o relație de părtășie cu Isus. La fel s-a întâmplat în cazul tuturor celor ce au iubit mai mult slava oamenilor decât gloria lui Dumnezeu.

Harul este gratuit, dar nu ieftin, nici pentru Cel care îl acordă, nici pentru cei care-l primesc în vederea mântuirii. Cerul a plătit un preț de răscumpărare, de o valoare inestimabilă, pentru a ne pune la dispoziție harul mântuitor (vezi 1 Petru 1,18,19). Mai mult nu se putea oferi. Omului nu i se cere și nici n-ar putea să restituie ceva din acest preț. Totul este acordat fără plată. Iertarea, înnoirea spirituală, puterea unei vieți creștine sunt puse la dispoziția oricui de către Dumnezeu, din dragostea Lui plină de milă și îndurare nelimitate.

Dar și păcătosul trebuie „să plătească” un preț imens pentru a intra în posesia ofertei răscumpărătoare. Ideea este ilustrată în pildele Mântuitorului, referitoare la cumpărarea țarinii în care se află ascunsă comoara și a mărgăritarului de mare preț (vezi Mat. 13,44-46). Martorul credincios din Apocalipsa 3,18 ne cere, de asemenea, „să cumpărăm” de la El „aur... haine... și doftorie pentru ochi”. Cum se împacă ideea că harul este gratuit, și totuși trebuie plătit un preț pentru a beneficia de el?

Obstacolul în calea salvării este voința perversă a omului, hotărârea sa de a se conduce singur, de a-și păstra independența de Dumnezeu. În aceste condiții, Dumnezeu nu poate să ne ajute, nici să ne ierte. Prețul de plătit este renunțarea la conducerea firii și alegerea noului Stăpân. Dar acest lucru ni se pare o catastrofă: să renunți la voința ta în favoarea voinței lui

Har gratuit, dar scump plătit

Dumnezeu. Biblia ilustrează cu claritate această dificultate.

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” (Marcu 8,34)

„Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine... Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine...” (Matei 5,29,30).

„...cine nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” (Luca 14,32).

„Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului.” (Evrei 12,4).

Lepădarea de sine nu este o plată acordată lui Dumnezeu pentru a compensa lucrarea mântuirii, ci este îndepărtarea obstacolului care îl împiedică pe Dumnezeu să ne salveze. Dumnezeu nu are nevoie de nimic și nu poate fi plătit cu nimic. Noi avem nevoie de El. Pentru a ne putea ajuta, El cere să-I predăm voința, să ne lăsăm călăuziți de El, care știe ce are de făcut cu noi și poate face tot ce este necesar.

Lui Moise i s-a cerut să prindă șarpele de coadă, și când a făcut-o, șarpele s-a transformat în toiag (Exod 4,1-4). Evreii trebuiau să intre în apele Iordanului învolburat, și când au intrat, apele acestuia s-au oprit (Iosua 3,15,16). Lor li s-a cerut să înconjoare cetatea Ierihonului și, când și-au terminat cursa, zidurile cetății s-au prăbușit înăuntru (Iosua 6,20) Lui Naaman, demnitarul sirian, i s-a cerut să se scalde în Iordan de șapte ori pentru a se vindeca și, pentru că a făcut-o, a fost curățit de lepră (2 Împ. 5,1-14).

În nici unul din cazurile de mai sus, minunile n-au fost făcute de cei implicați. Dumnezeu a transformat toiagul în șarpe, a oprit apele Iordanului, a făcut să se prăbușească zidurile Ierihonului și tot El l-a vindecat pe Naaman de lepră. Cei implicați n-au făcut altceva decât să se supună voinței Lui. Tot așa, lucrarea mântuirii nu este făcută de noi. Este supranaturală și nu ne aparține în nici o măsură. Dar ea poate fi înfăptuită numai cu condiția de a-I preda voința lui Dumnezeu. Acesta este „prețul” de plătit de către fiecare ființă umană, care va beneficia de harul gratuit. Firea noastră degradată ne face să simțim că este greu să-L acceptăm pe Isus Hristos ca Stăpân, dar merită să ne predăm Lui.

Aron Moldovan,
redactor-șef

*Harul este
gratuit, dar nu
ieftin, nici
pentru Cel care
îl acordă, nici
pentru cei care-l
primesc.*

Brăila – o comunitate „cuminte”

Paul Csavdari,
directorul Casei de Editură
„Viață și Sănătate”

*Brăila este o
comunitate
„cuminte”,
deși, repet,
este foarte
activă.*

Istoricul bisericii – primii ani

În anul 1908, tânărul Ion Mantu sosește în Brăila pentru a-și împlini misiunea sacră de a predica apropiata revenire a lui Isus Hristos. Ca orice început, a fost greu, fiindcă n-a găsit prea mulți oameni dornici să-l asculte. Dar o femeie temătoare de Dumnezeu îi sorbea cuvintele și, curând, sămânța adevărului a rodit în inima ei, conducând-o la decizia de a deveni prima adventistă din oraș. Se numea Paraschiva Iane. Viața femeii s-a schimbat radical, și acest lucru n-a rămas neobservat în familia ei. Elena, una dintre cele trei fiice, s-a convins de adevărul biblic și, după un timp de gândire, a hotărât să devină și ea adventistă. Iar pentru că tânărul misionar i-a cerut ulterior mâna, ea a acceptat să se mărite cu el, predicând solia împreună, atât prin vorbă, cât și prin faptă.

De la sora Paraschiva, solia ajunge la Radu Pleșoianu, iar prin el, la Costache și Raveica Pleșoianu. Noutatea și puterea soliei advente atrage atenția tot mai multor persoane, formându-se astfel o grupă de închinători decizi să serbeze Sabatul conform Scripturii. Printre noii credincioși, se numără și Cornel Bocăneanu împreună cu soția lui. Aceștia își pun la dispoziție casa, pentru ca mica grupă să se poată întâlni într-o atmosferă plăcută și frățească. Tot el devine ulterior și prezbiterul tinerei comunități, iar în timpul mandatului său, grupa crește văzând cu ochii.

În anul 1914, la izbucnirea războiului, sosește în Brăila ofițerul Ștefan Demetrescu, cel ce avea să-și câștige renumele unuia dintre cei mai proeminenți pionieri ai Bisericii Adventiste din România. Tocmai fusese detașat la Garnizoana din Brăila, așa că părăsise Bucureștiul, hotărât să-și slujească patria așa cum îi dicta conștiința. O dată ajuns aici, intră în legătură cu grupa de adventiști pe care o susține spiritual până în 1918. Este de

Biserica Adventistă din Brăila

remarcat faptul că, în această perioadă, mica grupă a avut de trecut prin multe greutăți și lupte de supraviețuire.

Ca un exemplu semnificativ, vom aminti doar episodul consumat la sfârșitul războiului, când, la ordinul episcopului Bisericii Ortodoxe din Buzău, toți membrii Bisericii Adventiste sunt ridicați direct din locul de închinare și duși, împreună cu copiii lor, la Prefectura din Brăila. De aici, sunt purtați la catedrala Sfântul Nicolae pentru a fi convinși să revină la ortodoxie. Dar fiindcă au rămas fermi în credința adventă, ei au fost blestemați și afuriți de conducătorii religioși ai vremii, în speranța că astfel se vor lepăda de speranța îmbrățișată. Cât de puțin cunoșteau ei consacrarea acestor oameni!

După plecarea fratelui Demetrescu, comunitatea aplică principiile bune învățate de la acesta, și rezultatele nu întârzie să apară. În doar câțiva ani, comunitatea crește foarte mult. Familii întregi acceptă adevărul prezent. Un moment aparte îl constituie botezul medicului Maria Dumitrescu, cea care deschide parcă o ușă pentru numeroșii medici care vor deveni adevărați stâlpi ai bisericii din Brăila.

Construirea Casei de Rugăciune

Numărul credincioșilor crește mereu și curând locul de închinare folosit devine mult prea mic. După discuții corespunzătoare, se ajunge la concluzia că este vremea să se construiască o clădire nouă și spațioasă, adecvată închinării în duh și în adevăr. Hotărârea fiind luată, se trece de îndată la fapte. În 1925, se cumpără un teren și pe el se construiește o Casă de Rugăciune. Acum, după atâția ani, se poate spune că au luat o decizie providențială, deoarece Casa aceasta de Rugăciune a rămas în folosință până în ziua de azi, bineînțeles cu îmbunătățirile și modificările de rigoare. Iar istoria ulterioară va confirma valoarea lucrului făcut bine la vreme potrivită.

Corul bisericii, un amvon al tinerilor brăileni

Anii trec și, în 1940, comunitatea Brăila număra optzeci de membri. În timpul celor patru ani de război, care au urmat, biserica a trecut prin clipe grele. Între 1942-1944, Cultul Creștin Adventist a fost interzis prin lege din dispoziția Mareșalului Antonescu, iar ca urmare, bisericile au fost închise. La Brăila, clădirea bisericii a fost preluată de Contenciosul Prefecturii, prin persoana preotului Stancu. La el se aflau cheile bisericii, iar accesul în incintă era interzis cu desăvârșire. Pe vremea aceea, comunitatea Brăila aparținea de Conferința Dunărea de Jos, cu sediul în Brăila.

Memoriile unui veteran

„Am venit pentru prima dată în Brăila în 1956, își amintește fratele Paulini, unul dintre veteranii bisericii. Pe atunci erau cam șaptezeci de membri, iar Casa de Rugăciune era aceeași ca cea de azi, desigur, la dimensiuni mai mici. Tot aici era și sediul conferinței. Știți, în anii aceia, erau alte probleme decât cele care sunt acum sau decât cele care au fost în timpul războiului. Țin minte că președintele ales prin vot n-a fost recunoscut de autorități și a fost numit un altul. Așa era pe atunci. Unii pastori erau acceptați, alții nu. Chiar și botezul era făcut în ilegalitate, fiindcă trebuia cerută

aprobarea preoților. Pe cei nou botezați îi recunoșteam cu ocazia Cinei Domnului, fiindcă doar membrii bisericii luau Sfânta Cină. Așa știam că unul sau altul este de acum membru al bisericii. Din cauze lesne de înțeles, nu se cerea votul comunității, ci se trecea direct la botezul celor ce erau pregătiți. Doar pastorul și unii membri de comitet știau despre candidații la botez.

În 1962, Conferința din Brăila a fost desființată, așa că toți pastorii care lucraseră până atunci aici s-au mutat la Bacău, în noul sediu al Conferinței. Tot în acea perioadă, la Brăila, s-a început construcția unei noi clădiri, pe baza unor aprobări verbale, primite din partea autorităților locale. Când s-a dus însă vestea despre construcția noastră, au venit cei de la Prefectură și ne-au cerut documentele. Desigur, n-aveam nimic de arătat, așa că ne-au somat să dărâmăm imediat toată construcția. Nu exista alternativă, așa că tot planul nostru s-a năruit sub lovituri de târnăcoape.

Din păcate, biserica din Brăila n-a stat niciodată bine cu autoritățile. În alte părți, cum ar fi Matca sau Galați, se construiau adevărate catedrale, iar aici nu se putea ridica nici măcar un grup sanitar. Am mai făcut o încercare de construcție prin 1988, desigur, tot

fără autorizație. Tot atunci, am săpat două subsoluri și am construit un grup sanitar. Dar autoritățile au fost imediat la ușa noastră, cerându-ne să demolăm construcția și să astupăm camerele pe care le săpaserăm la subsol. Aveau mandat de arestare, semnat, și trebuia doar completat. Așa ne-au și spus: „Dacă faceți ceva greșit, v-am și luat cu noi!”. Așa era pe atunci. Am demolat construcția, dar n-am astupat subsolurile.

De ce erau atât de intoleranți cu voi?

Probabil fiindcă aici eram mulți intelectuali, iar securitatea se temea foarte mult de cei cu studii superioare. Toți aveam o oarecare influență în societate și le puteam crea probleme serioase. Ori, gândiți-vă că, prin anii '70, în Brăila eram douăzeci și patru de medici, la care adăugați, vă rog, și câțiva ingineri și profesori. Deși majoritatea lucram în jurul Brăilei, fiindcă nu ni se dădeau posturi în oraș, totuși eram mereu în vizorul lor. Toți eram conștienți că forța noastră consta în spiritul de unitate și ne-am ferit de orice ne-ar fi putut dezbină. Poate că și acest spirit de unitate deranja.

Sediul Școlii postliceale și al Grădiniței

În tot acest timp, în ciuda piedicilor și dificultăților din partea autorităților locale, biserica a crescut. Metoda principală de lucru era de la om la om. Se făceau vizite și se împrumuta literatură. Interesant este că, în ultimii ani ai comunismului, securitatea se ocupa mai puțin de noi, și mai mult de vizitatorii noștri. Dacă venea cineva o dată sau de două ori la biserică noastră, era oprit în diferite moduri. Eu aveam mai multe persoane cu care lucram și care mi-au relatat despre metoda aceasta. De exemplu, un inginer mi-a spus: „Știi, un colonel de securitate a venit la un prieten de-al meu și l-a înștiințat că, dacă nu mă opresc singur, mă vor opri ei...”. La fel au procedat cu un avocat pe care-l cunoșteam. Asta era metoda. Dar pe noi ne-au lăsat puțin mai liberi.

În anul 1970, biserica locală avea aproximativ o sută cincizeci de membri, iar până în 1990 numărul lor a crescut la aproape patru sute. După această dată, au urmat desprinderi de grupe din biserică mamă. Din această cauză, cu toate că numărul de botezuri a fost semnificativ, biserica n-a mai atins acel număr de membri.

Cum apreciați starea spirituală a bisericii din Brăila la ora actuală?

La ora actuală, starea spirituală a bisericii noastre este bună, spune prezbiterul comunității Ionescu Viorel. Participarea la serviciile divine este mulțumitoare, având în vedere faptul că o bună parte dintre membri sunt implicați în acțiuni de susținere a diferitelor grupe din apropierea orașului. Tot aici trebuie să amintim faptul că unii dintre membrii cu potențial spiritual au plecat la muncă în străinătate ori la studii în diferite centre universitare din țară.

Am înregistrat și multe decese. Tot ca o observație referitoare la starea spirituală a bisericii, aș aminti că, după '90, mulți dintre cei ce au intrat în biserică au plecat la scurt timp. Motivele sunt diverse. Acum,

deși numărul celor botezați este mai mic, ei rămân fideli bisericii și se integrează mult mai bine în viața de comunitate.

Ați amintit de decese. Vă confrunțați cumva cu fenomenul de îmbătrânire a bisericii?

La noi nu se pune această problemă, fiindcă întotdeauna au existat tineri care să formeze eșalonul doi, intervine fratele Popa Pavel, prezbiter și el. Atât înainte de revoluție, cât și după aceea, au existat persoane gata să preia ștafeta. Acum suntem mulțumiți că tinerii sunt implicați din ce în ce mai mult în toate departamentele bisericii.

De exemplu, corul bisericii locale este format numai din tineri, majoritatea sub 22 de ani. Desigur, când am decis să facem această selecție a coriștilor, a fost un șoc. Dar tinerii au fost implicați în purtarea de sarcini și au reușit să preia activitățile bisericii cu mult succes. În ultima vreme, pastorul nostru a ținut pentru ei niște cursuri în care i-a învățat multe, inclusiv cum să predice, iar acum, meditațiile din Sabat dimineață, de la minutele de rugăciune, sunt prezentate în exclusivitate de către tineri. De asemenea, evanghelizările se organizează în mare măsură tot cu tinerii.

Ce-mi puteți spune despre copiii bisericii locale?

Copiii studiază pe grupe de vârstă, iar nivelul lor de pregătire este destul de ridicat. De exemplu, companionii studiază acum subiectele de la tineret, pentru că își doresc abordarea unor subiecte pe măsura potențialului lor real. Avem grupe de exploratori și companionii, cu programul lor specific. De asemenea, avem o grădiniță care funcționează din plin. În concluzie, vrem să știți că viitorul nu ne sperie, fiindcă atât copiii, cât și tineretul sunt în atenția noastră. Vrem să-i pregătim corespunzător cerințelor și provocărilor actuale.

Ați amintit puțin mai devreme despre unele grupe, desprinsе din biserica mamă. Ce acțiuni de evanghelizare ați întreprins și cu ce rezultate?

După '90, noi am lucrat în mai multe localități. Au fost câteva zone fierbinți: Cazasu, Romanu, Măcin, Vădeni, Măxineni, Rîmnicelu, Gemenele, Movila Miresii, etc.... În toate aceste localități, au avut loc acțiuni de evanghelizare. Apoi, după ce s-au format grupe stabile, am organizat deplasări regulate, în fiecare Sabat, pentru susținerea de servicii divine. Acum, acolo, sunt biserici sau grupe organizate.

Ca pretutindeni în țară, și în Brăila au lucrat câțiva evangheliști străini. Dintre aceștia, putem spune că cel mai mare succes l-a avut fratele Rodolfo Feraro, un italian, care a prezentat Evanghelia cu multă putere spirituală. Sala Progresul era arhiplină, deși are peste 600 de locuri. În urma lucrării lui, au fost rezultate frumoase și amintiri de neuitat. Am amintit de sala Progresul, și vă spun că am încercat repetarea aceluiași succes, acum, cu programul „Galileanul”. Pentru început, l-am ținut tot acolo, dar din cauza frigului din sală, fiindcă în acea perioadă afară a fost foarte frig, iar sala nu era încălzită, am fost nevoiți să ne retragem în comunitate, lucru care a redus numărul de vizitatori. Oricum, chiar și așa, programul a fost bine primit de multe suflete interesate cu adevărat de mântuire. Iar pentru aceștia, noi continuăm să vestim solia adventă în diferite feluri, până în ceasul revenirii Mântuitorului.

Din câte știu, aici există și o școală cu renume. Cum a luat ființă și ce noutăți mai aveți în legătură cu ea?

Da, așa cum vedeți, noi suntem preocupați și de sănătatea semenilor noștri, răspunde fratele Paulini. De aceea

am înființat aici „Școala Postliceală Sanitară”. Cum s-a născut această inițiativă? În primul rând, consider că a fost o consecință naturală a faptului că în Brăila eram atât de mulți medici bine pregătiți, potriviți pentru un asemenea proiect. Imediat după revoluție, am inițiat primele discuții despre înființarea unei

școli cu profil medical, iar începând cu anul 1991, am început să lucrăm la acest proiect. Alături de noi, se aflau și medicii din Galați. Uniunea de Conferințe a fost de acord cu proiectul nostru, dar nu avea fonduri disponibile pentru el. Am început cu ce aveam la dispoziție la vremea aceea și, deși în primul an ne-a fost foarte greu, am reușit să spargem gheața. În anul următor, au venit în vizită câțiva frați de la Diviziune și de la Conferința Generală, iar ajutorul pe care ni l-au oferit ulterior a fost de mare folos.

Prima promoție am avut-o în '94. Cu această ocazie, cei de la Conferința Generală au oferit fiecărui absolvent câte o medalie de aur. Anul acesta, suntem deja la a opta promoție și până acum avem 590 de absolvenți. Aproape toți practică meseria învățată aici, afară de cei care acum sunt pastori sau misionari. Dar majoritatea lucrează ca asistenți sanitari în diferite zone ale țării. Mai mult chiar, unii sunt plecați în SUA, Germania, Canada, Camerun, Spania, Israel, Tanzania, Italia etc. și lucrează acolo tot în domeniul medical.

Din 1995 până în 2000, am fost afiliați la Atlantic Union College. Acum, datorită noilor schimbări din sistemul de învățământ românesc, trebuie să ne transformăm noi înșine în Colegiu Universitar. Aceasta înseamnă că nivelul de școlarizare și diplomele care se vor obține vor fi superioare celor oferite până acum. De asemenea, vrem să înființăm și o clasă de farmacie. Ne dorim nespus de mult ca, din toamnă, să putem intra în clădirea cea nouă, unde

nădăjduim ca, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, să-i putem pregăti mult mai bine pe cei interesați să devină studenți ai Colegiului nostru.

Frate pastor, în încheiere, am vrea să știm cum apreciați conlucrarea cu biserica din Brăila?

Pentru a răspunde onest la această întrebare – spune Floricel Lucian, pastorul bisericii – trebuie să subliniez un amănunt deloc de neglijat. Este vorba despre zona geografică în care se află Brăila. Și, după cum știu cei mai mulți, Bărăganul este sărac și puțin receptiv la schimbare. Ținând cont de aceste considerente, este uimitor că sunt atât de mulți adventiști pe aceste meleaguri. Iar dacă este să fac o apreciere, plecând de la experiența mea pastorală, pot să afirm că Brăila este una dintre cele mai active biserici pe care le-am păstorit și are mulți membri consacrați. În cei doi ani de zile, de când lucrez aici am avut parte de multe momente binecuvântate, iar problemele aproape că au lipsit cu desăvârșire. Brăila este o comunitate „cuminte”, deși, repet, este foarte activă. Dacă în urma acțiunilor noastre vom vedea și rezultatele corespunzătoare, sunt sigur că membrii vor fi și mai motivați să sacrifice din timpul și din resursele lor. Eu sper din tot sufletul și mă rog ca așa să fie.

Este ceea ce vă dorim și noi!

Fr. Paulini în fața viitorului sediu al Colegiului Universitar Brăila

Ne este teamă de viitor?

La numai câteva ore de la atacul terorist din 11 septembrie 2001, binecunoscutul jurnalist german Peter Scholl-Latour a afirmat că „societatea de consum” a ajuns la sfârșitul ei. O expresie care, potrivit unui foarte interesant articol din „NZZ am Sonntag”, din 14 aprilie 2002, a fost repetată de atunci de mai mult de 4,6 miliarde de ori.

Ce să însemne această afirmație jurnalistică? Societatea noastră în schimbare generează anxietate și teamă. Conform unui sondaj făcut de ziarul „Die Welt” din 19 septembrie 2001, mai mult de jumătate dintre germani se tem, de la atacurile teroriste din Statele Unite și represaliile americanilor, de un nou război mondial. Canalul american de știri CNN menționa, la 8 aprilie 2002, rezultatul unui sondaj făcut de Crucea Roșie, arătând că 43% dintre americani se tem de viitor.

Cu câteva ore în urmă, am vizionat imaginile cu avionul de turism, care a lovit Pirelli Tower din Milano, înalt de 120 de metri (aceasta s-a întâmplat la 18 aprilie 2002). Martorii acestui eveniment, intervievați de ziariști, au afirmat că panica și teama au pus stăpânire pe locuitorii capitalei financiare a Italiei. Întrucât acest accident le-a reamintit de coșmarul newyorkez, toți se temeau de o succesiune de atacuri teroriste și și-au exprimat lipsa de speranță cu privire la viitor.

În timp ce se consuma această tragedie, mii de afgani îi urau bun-venit la Kabul fostului rege Mohammed Zaher Șah, după 29 de ani de exil, departe de țara sa. Va reuși el să restaureze stabilitatea și pacea în această țară atât de greu lovită?

Va înceta zgomotul produs de armele implicate în groaznicul conflict dintre Israel și Palestina? Va deveni realitate visul coabitării în pace în Orientul Apropiat?

În fața amenințării războiului și a terorismului, dorința pentru pace și siguranță este tot mai puternică. Teamă și disperare sunt, de asemenea, din ce în ce mai mari. Isus anunțase aceasta: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33 u.p.).

Întrebări ca acestea: „Unde vom găsi pace?”, „Pe ce valori să mă sprijin?”, „Care sunt perspectivele pentru viitor?”, „Unde vom găsi stabilitate și siguranță?” devin tot mai obsedante.

Conducătorii Diviziunii Euro-Africa acordă atenție acestor întrebări ridicate de contemporanii noștri. În timpul Adunării Anuale din noiembrie 2000, a fost adoptată o rezoluție scrisă de Gabriel Maurer, directorul Asociației Pastorale:

Mesajul celei de-a doua veniri a lui Hristos este actual și vine în întâmpinarea dorințelor oamenilor. Astfel, noi putem proclama în aceste zile, cu îndrăzneală, acest mesaj biblic fundamental. Mii de pasaje biblice fac referire la acest eveniment. Tot ceea ce a făcut și a învățat, Isus a fost orientat către acest eveniment și noi, de asemenea, purtăm această speranță în numele denominațiunii noastre. „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3,13). Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să ne mai gândim la această viață sau să neglijăm lumea aceasta. Suntem provocați să trăim aici, în această lume. În definitiv, Împărăția lui Dumnezeu începe „încă de aici”. Dar există, de asemenea, un „nu încă”. Când Dumnezeu promite: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apoc. 21,5), aceasta nu se referă numai la un nivel individual și imanent, ci, de asemenea, la venirea transcendentă a lui Dumnezeu în această lume păcătoasă, care are nevoie de mântuire, pentru a crea ceva cu totul nou și în armonie cu standardele Sale divine.

Dacă dorim să ne păstrăm credibilitatea, trebuie să includem această realitate în toate acțiunile și planurile noastre: în misiune sau în închinare, în viața zilnică sau în suferință; așteptarea celei de-a doua veniri a lui Hristos trebuie să aibă un nou înțeles pentru viața noastră, pentru bisericele noastre și pentru mesajul pe care îl proclamăm. În această lume nu sunt mulți oameni care acționează astfel. Din acest motiv, este necesar să subliniem cuvintele lui Isus: „Iată, Eu vin curând” (Apoc. 22,12).

În capitolul 10 din Apocalipsa, îngerul exprimă într-un mod clar și precis misiunea noastră. „Trebuie să proorociți din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați”.

De-a lungul ultimului secol, această chemare a produs o redescoperire spirituală fără precedent. Suntem hotărâți astăzi, având în vedere împlinirea profeției și urgența timpului nostru, să îndeplinim această misiune. Ellen White spune: „A sosit timpul când solia apropiatei veniri a lui Hristos trebuie să răsună pretutindeni în lume”. (9T 24).

Alexander Soljenitșin, laureat al Premiului Nobel pentru literatură, răspunzând la întrebarea „De ce s-a prăbușit sistemul comunist?”, spunea: „Pentru că nu a reușit să ofere un răspuns satisfăcător problemei vinovăției, suferinței și morții”.

Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă astăzi răspunsuri clare la întrebările care îi neliniștesc pe oamenii temători și deprimați din aceste zile.

Printr-o relație vie cu Salvatorul nostru, noi putem vorbi despre un viitor glorios și fericit, în ciuda greutăților prezente. El ne-a trimis să predicăm acest mesaj extraordinar, de speranță.

Această certitudine ne-a condus să votăm următorul angajament în timpul Comitetului Diviziunii din 4 aprilie 2002:

Ținând cont de evoluțiile dramatice și rapide din cadrul societății, dorim să facem din predicarea apropiatei veniri a Domnului Isus Hristos prioritatea noastră absolută. Dorim să ne unim forțele pentru a transmite celor care ne înconjoară acest mesaj plin de speranță, pentru a le descoperi astfel singura perspectivă trainică și adevărată cu privire la viitor, aceasta fiind nevoia lor reală.

Invităm pe toți pastorii și membrii bisericii să se alăture efortului nostru. Împreună, dorim să devenim purtători de speranță în aceste timpuri ale confuziei, îngrijorării și disperării.

Maranatha!

Ulrich Frikart,
președintele Diviziunii Euro-Africa

Ispășirea între condamnare și îndreptățire

Acest subiect ne introduce în inima Evangheliei și constituie sinteza revelației divine în legătură cu natura lui Dumnezeu, starea omului și esența păcatului. Este tema care a stârnit cele mai multe dezbatere teologice în istoria creștinismului, inclusiv în Biserica Adventistă.

O abordare biblică-exegetică a acestui adevăr ne poate conduce la semnificația originară a kerygmei (a proclamării apostolice a Evangheliei). Traseul teologic al ispășirii debutează cu prima făgăduință mesianică din Genesa 3,15, continuă cu simbolistica și tipologia sanctuarului din Vechiul Testament și cu profețiile mesianice despre „Robul Domnului” (în special Isaia 53), atinge punctul culminant în evenimentul Hristos (Mc. 10,45; Mat. 26,28; Ioan 19,30), se fixează în scrierile apostolilor (în special Pavel, Ioan și Petru) și constituie temelia experienței mântuirii noastre.

I. Tema Ispășirii în mărturia personală a Domnului Isus Hristos

După recunoașterea mesianității Sale de către ucenici (Mat. 16,16), Domnul Isus le-a vorbit despre patimile și moartea Sa (Mat. 16,21) ca despre un „trebuie” definit dinspre Dumnezeu spre om (Mc. 8,31). Moartea Sa n-a fost consecința, ci scopul venirii Sale în lumea noastră. N-a fost o necesitate impusă lui Dumnezeu, ci o parte esențială a planului Său veșnic (Ef. 3,11). În acest sens cita Isus din proorocia lui Isaia: „El a fost pus în numărul celor fără de lege” (Lc. 22,37; Comp. Is. 53,12).

1. Jertfa ca răscumpărare

Isus exprimă caracterul substitutiv al jertfei Sale mai întâi în sensul răscumpărării: „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mc. 10,45). Conceptul răscumpărării ne aduce aminte de prevederea legii vechi-testamentale pentru plata unui preț de

către cel ce comitea omucidere fără premeditare (Ex. 21,30; comp. Num. 35,31). Ca Mesia, Isus putea să-Și ofere viața fără păcat în locul oricărui păcătos. S-a adus pe Sine ca „jertfă pentru păcat (ebr. asham) pentru îndreptățirea multora (Is. 53,5-6.10-11). Înainte ca jertfa să exercite o influență morală asupra păcătosului, ea afirma unitatea dintre iubirea și dreptatea lui Dumnezeu.

2. Jertfa și legământul

Isus Se referea la sângele Său ispășitor ca la temelia noului legământ: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Mat. 26,28). Rodul morții Sale sacrificiale este iertarea și mântuirea noastră, prin credința în El.

La Cina cea de Taină, Hristos a făgăduit că jertfa Sa va restaura legământul dintre Dumnezeu și poporul Său. În acest sens, Cina Domnului nu este un sacrament sfințitor prin sine însuși, ci o celebrare a mântuirii noastre prin răscumpărarea deja plătită. Este o reactualizare simbolico-spirituală a împăcării noastre cu Dumnezeu, realizată prin Hristos (2 Cor. 5,18-21).

3. Jertfa ca substituție

Moartea lui Hristos exprima implicarea directă a lui Dumnezeu în judecarea păcatului. Strigătul lui Isus pe cruce (Mat. 27,46) izvora din părăsirea Sa de către Tatăl. El a fost „făcut păcat pentru noi” și tratat ca atare (2 Cor. 5,21).

În punctul cel mai adânc al experienței crucii se află harul salvator, dar și mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului (Rom. 1,18). Apostolul Pavel redă acest adevăr astfel: „prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți” (Evrei 2,9). Moartea a doua, ca „blestem pentru noi” (Gal. 3,13), depășește fenomenul morții Sale biologice și coincide cu separarea Sa de Tatăl. Despre paharul mâniei divine Isus i-a vorbit lui Petru în noaptea

Adalbert Orban,
profesor la
Institutul Teologic Adventist

dinaintea crucificării (Ioan 18,11; comp. Ps. 75,8; Ier. 25,15-29).

Prețul salvării noastre nu poate fi înțeles decât în contextul dramei crucii, în care persoanele Dumnezeirii au participat cu exigența absolută a dragostei și a dreptății divine. Ellen White descrie acest eveniment mesianic în termenii substituirii: „Mânia care ar fi trebuit să cadă asupra omului cădea acum asupra lui Hristos”.¹

4. Ispășirea ca biruință

O altă secvență din mărturia lui Isus cu privire la moartea Sa ispășitoare este strigătul biruinței: „S-a sfârșit!” (Ioan 19,30). Sensul principal al acestei declarații nu este încetarea actului criminal împotriva Sa, ci succesul planului divin. Legământul dintre Dumnezeu și om era înnoit acum printr-o împlinire cu consecințe veșnice.

Două acte dramatice au marcat biruința lui Hristos: ruperea perdelei dinăuntrul templului (Mat. 27,51)² și învierea Sa (Mat. 28,6).

II. Tema Ispășirii în scrierile apostolului Pavel

1. Substituirea – expresie a condamnărilor și a îndreptățirilor

Apostolul Pavel a identificat Evanghelia cu moartea și învierea lui Hristos (1 Cor. 15,3-4). El a preluat mărturia lui Isus despre Sine, scriind că El „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți” (1 Tim. 2,6; comp. Mat. 20,28). În epistolele sale către Romani, Corinteni și Coloseni, el a dezvoltat tema morții ispășitoare a lui Isus Hristos.

Expresiile „pentru fărădelegile noastre” (Rom. 4,25), „pentru toți” (2 Cor. 5,14) și „pentru păcatele noastre” (2 Cor. 5,21) sunt fundamentale în teologia paulină, cu privire la caracterul mântuitor al morții lui Hristos. În aceste fragmente epistolare, ca și în altele similare, Pavel afirmă că Dumnezeu Însuși a acționat în moartea și învierea Fiului Său. Aceeași activitate divină apare în Isaia 53 (vers. 6: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”). Dacă Tatăl L-a dat pe Fiul „din pricina fărădelegilor noastre” și L-a înviat „pentru

îndreptățirea noastră” (Rom. 4,25), înseamnă că ispășirea este mai întâi o condamnare și o îndreptățire cu caracter juridic (comp. Rom. 4,3,6; Ps. 32,1-2).

Apostolul Pavel este la fel de preocupat de neprihănirea noastră morală (împărtășită) prin Duhul Sfânt (Rom. 2,13; 6,1-22; comp. Ef. 2,10), dar în Romani 3-5 pune accentul pe neprihănirea atribuită nouă în sens juridic, prin transferarea pedepsei meritate de noi asupra lui Hristos (Rom. 5,6,8,10; 2 Cor. 5,19). Această învățătură centrală a Evangheliei apăsătoare ca o „pricină de poticnire” pentru iudei și ca o „nebulă” pentru neamuri (1 Cor. 1,18-23), deși ea își are rădăcinile în Isaia 53 și în învățătura lui Isus. Concepția iudeilor a persistat în istoria teologiei creștine, sub forma teoriilor despre ispășire, care ignoră dreptatea lui Dumnezeu și restrâng scopul jertfei lui Hristos numai la o influență morală asupra noastră și la un exemplu vrednic de urmat.³

Aspectul haric al ispășirii reiese din natura substitutivă a pedepsei suportate de Isus: „Dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit” (2 Cor. 5,14; comp. Rom. 5,18-19). Putem sublinia încă o dată că transferul de vinovăție cuprins în substituire este acțiunea juridică a lui Dumnezeu asupra Celui inocent (Isus Hristos) pentru salvarea noastră, a celor păcătoși (2 Cor. 5,21).

Este adevărat că pedeapsa suportată de Hristos în locul nostru exercită o influență etică și spirituală asupra noastră (Rom. 2,4; Ioan 12,32), dar aceasta nu înseamnă că miza Crucii ascunde ca prim scop această „terapie de șoc”. Dumnezeu trebuia să fie satisfăcut mai întâi de felul cum S-a raportat la păcat și la păcătoși. În ispășire, Dumnezeu rămâne „El Însuși încă o dată”.⁴ Din această consecvență divină derivă toate beneficiile Planului de Mântuire pentru noi și pentru întregul Univers. Neprihănirea atribuită nouă de Dumnezeu, prin credința noastră în Isus Hristos, are la temelie atribuirea păcatelor noastre Celui ce „n-a cunoscut nici un păcat” (2 Cor. 5,21). Aceasta este ordinea divină în tratarea păcatului.

Apostolul Petru înlocuiește termenul cruce (gr. stauros) cu termenul „lemn” (gr. xilon), sugerând așezarea lui Isus sub blestem (1 Petru 2,24; comp. Deut. 21,23). Substituirea juridică dintre El și noi desigur că are o influență morală și spirituală asupra noastră. Pavel redă acest efect prin tabloul împreună răstigniri și al învierii spirituale la o viață neprihănită (Rom. 6,3-6; Col. 3,1-3; Gal. 2,20; 2 Cor. 5,15). Petru suplimentează acest tablou cu imaginea tămăduirii (1 Petru 2,24: „Prin rănilor Lui ați fost vindecați”; comp. Is. 53,5).

Relația dintre ispășire și „tămăduirea” noastră este relația dintre cauză și efect. Ordinea celor două și legătura dintre ele este prezentată de apostolul Pavel prin „împăcarea” noastră cu Dumnezeu, după ce El ne-a împăcat cu Sine în Isus Hristos (2 Cor. 5,20). Prima împăcare (cea divină) este condiționată de iubirea și credincioșia lui Dumnezeu (Rom. 5,8; 1 Ioan 4,10), iar a doua (cea umană) este condiționată de credința noastră (Rom. 3,24-26).

2. Mânia lui Dumnezeu

Înstrăinarea de Dumnezeu trebuie s-o privim atât dinspre păcatele noastre, cât și dinspre reacția lui Dumnezeu față de păcat. El urăște păcatul (Hab. 1,13; Rom. 1,18) și-l condamnă (Rom. 3,25-26). Apostolul Pavel se referă la mânia lui Dumnezeu ca la o realitate prezentă și viitoare (Col. 3,6; Ef. 5,6). Și Isus a vorbit despre cei care resping harul și aleg să rămână sub blestem, adică sub pedeapsă (Mat. 25,41). Apocalipsa lui Ioan asociază mânia lui Dumnezeu cu Hristos Cel înviat, în expresia „mânia Mielului” (Apoc. 6,16). Este vorba despre judecata escatologică, descrisă de Pavel ca „ziua mănecii și arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” asupra celor care își împietresc inima și nu vor să se pocăiască (Rom. 2,5).

Atât Vechiul, cât și Noul Testament îl prezintă pe Dumnezeu în ipostaza iubirii față de păcătos și a mănecii împotriva păcatului. Nu este cazul să creăm o dilemă filozofică în legătură cu mânia lui Dumnezeu, căci este vorba de

indignarea Sa sfântă împotriva păcatului și de pedepsirea acestuia, dar într-o manieră atributivă (pedeapsa suportată de Dumnezeu Însuși, prin Fiul Său): mânia divină nu lovește în păcătosul pocăit, ci numai în cel împietrit. Putem spune că mânia lui Dumnezeu este „focul mistuitor” al iubirii Sale (Evrei 10,26-27).

Unitatea dintre iubirea lui Dumnezeu și mânia Sa împotriva păcatului este exprimată printr-o iertare care nu scuză păcatul (Ex. 34,6-7). Exact acesta este conținutul ispășirii (gr. *hilasmos*): 1 Ioan 2,2; 4,10). În contrast cu sensul păgân al ispășirii, Dumnezeu a oferit ispășirea pe care natura Sa sfântă o pretindea.⁵ Ideea că în Dumnezeu nu există mânie (în sensul arătat mai sus) nu are rădăcini în Biblie, ci în filozofia greacă. Din această premisă păgână, s-a dezvoltat imaginea Dumnezeului care nu pedepsește, imagine fixată în teoriile despre ispășire, care ignoră dreptatea divină. Cei care vorbesc în mod sentimental despre iubirea lui Dumnezeu, ca și cum ea ar fi incompatibilă cu mânia Sa, nu înțeleg relația dintre atributele divine și raportarea lui Dumnezeu la păcat și la păcătos. „Dacă nu există nici o mânie împotriva păcatului, iubirea lui Dumnezeu este lipsită de conținut moral. Crucea devine, în acest caz, o demonstrație a cruzimii și nedreptății, care nu poate fi fapta unui Dumnezeu cu adevărat iubitor și perfect sfânt.”⁶ A ierta fără judecarea păcatului înseamnă a nu trata deloc păcatul. A nu trata păcatul înseamnă că iertarea nu mai este necesară. Și dacă iertarea nu mai este necesară, mântuirea devine un nonsens.

Apostolul Pavel spune că Isus cel înviat „ne izbăvește de mânia viitoare” (1 Tes. 1,10; comp. Apoc. 14,10; 15,1). Această declarație teologică reafirmă, în perspectivă escatologică, dreptatea retributivă (pedeaptoare) a lui Dumnezeu. Ea poate fi evitată prin credința în Isus Hristos, care „a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Cor. 1,30).

Aspectul juridic al Crucii este exprimat în diferite feluri de către apostolul Pavel: „osândirea păcatului în firea pământească” (Rom. 8,3), „plata păcatului” (Rom. 6,23), „blestemul Legii” (Gal. 3,13)

etc. Cea mai radicală expresie este cea din Galateni 3,13: „făcându-Se blestem pentru noi” (comp. Deut. 21,23). Este vorba de un blestem substitutiv (pedeapsă), comentat de Luther astfel: „Isus S-a îmbrăcat în persoana noastră, a luat păcatele noastre pe umerii Săi și a zis: ‘Eu am comis păcatele pe care toți oamenii le-au săvârșit’... Astfel, Hristos a devenit blestem pentru noi, adică un păcătos vrednic de mânia lui Dumnezeu. Prin acest schimb favorabil nouă, El a luat asupra Sa persoana noastră păcătoasă și ne-a dăruit Persoana Sa inocentă și biruitoare.”⁷

Ellen White ne-a lăsat o interpretare teologică de neîntrecut cu privire la substituția penală, realizată prin jertfa Domnului nostru Isus Hristos: „Hristos a fost tratat cum meritam noi, pentru ca noi să fim tratați cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să fim îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea noastră, pentru ca noi să primim viața Lui. ‘Prin rănilor Lui suntem tămăduiți’.”⁸

Venirea lui Isus „sub Lege” (Gal. 4,4,5) însemna, implicit, acceptarea „blestemului Legii” (Gal. 3,13). Această concepție despre Crucea a devenit pentru mulți o „pricină de poticnire” (skandalon: 1 Cor. 1,23; Gal. 5,11). E grav ca cineva să se poticnească de esența Evangheliei. În acest caz, substituția mântuitoare nu poate opera pentru el și în el. Este bine, deci, să rămânem la concluzia apostolului Pavel, că harul lui Dumnezeu nu vine împotriva judecății, ci prin ea. Harul, ca manifestare a iubirii lui Dumnezeu față de păcătoși, include dreptatea Sa (Rom. 3,24-26; 5,8; 2 Cor. 5,21).

Teologia protestantă liberală, începând cu Schleiermacher și continuând cu Ritschl, a abordat ispășirea lui Isus prin prisma iubirii lui Dumnezeu, ignorând dreptatea Sa. Efectele acestei tendințe sunt evidente în laxitatea morală și în sentimentalismul religios antinomianist (opus poruncilor lui Dumnezeu). În contrast cu această concepție reduționistă despre natura și caracterul lui Dumnezeu, putem apela din nou la scrierile lui Ellen White, care reflectă în mod perfect teologia apostolului Pavel: „Iubirea

lui Dumnezeu n-a fost mai puțin exprimată în dreptatea Sa decât în îndurarea Sa. Dreptatea este temelia tronului Său și rod al iubirii Sale.”⁹

Dilema alegerii între harul și dreptatea lui Dumnezeu nu e susținută de Biblie (vezi cap. 3 din epistola către Romani). Termenul sanctuarologic hilasterion („jertfă de ispășire”, lit. „capacul ispășirii”) este elocvent în acest sens (Rom. 3,25-26). Cele două versete în discuție, spun clar că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu nu anulează dreptatea Sa și că Hristos a venit, pentru ca Dumnezeu „să-Și arate neprihănirea Lui, în așa fel încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus”. Aceasta înseamnă că El nu-Și neagă natura sfântă, nu scuză păcatul și nu anulează demnitatea noastră ca ființe moral-responsabile.

Pavel preia conceptul sângelui ispășitor din Lev. 17,11 (verbul *exilaskomai*, „a face ispășire”, se înrudește cu hilasterion din Rom. 3,25), și prezintă jertfa lui Hristos în ambele ei dimensiuni: condamnare și mântuire. În neprihănirea care condamnă (păcatul) și mântuiește (păcătosul) vedem triumful iubirii sfinte a lui Dumnezeu.

Bibliografie

1. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 207.
2. Perdeaua reprezenta înstrăinarea omului păcătos de Dumnezeu (Is. 59,2).
3. Vezi „teoria influenței morale” la Peter Abelard (1079-1142) și „teoria exemplului” la Faustus Socinus (1539-1604). Dintre teologii adventiști contemporani, îi putem menționa pe Dick Win, Graham Maxwell și Jack Provonsa.
4. Karl Barth se exprimă astfel în legătură cu Persoanele Sfinte Treimi. Nu greșim dacă adoptăm afirmația sa cu privire la ispășire.
5. William G. T. Shedd, *Dogmatic Theology*, p. 399.
6. P. E. Hughes, *The International Commentary on the New Testament, Commentary on Corinthians* 1962, p. 205.
7. Martin Luther, *Lectures on Galatians*, LW 26, pp. 283-284.
8. Ellen G. White, *Desire of Ages*, p. 22.
9. *Idem*, p. 762.

— va urma —

„La umbra aripilor Tale!”

Olariu Daniel,

student la
Institutul Teologic Adventist

Este o lege a firii să dorești „scaunele dintâi la sinagogi”, „locurile dintâi la ospete” sau șederea „la dreapta și la stânga” chiar și în Împărăția lui Dumnezeu. Mecanismul se deprinde încă de timpuriu. Grădinița naște în copil dorința de a intra la școală, ciclul de primară așază în micul învățăcel dorința după gimnaziu, iar gimnaziul cheamă liceul. Lucrurile nu se opresc aici.

Liceanul tânjește să fie student. Studentul se gândește la o specializare, iar aceasta strecoară în suflet ideea că este drept să ai un „scaun” sau un „loc dintâi”. Voința și plăcerea individuală se unesc pentru a transforma în faptă sugestia șireată a firii după întâietate, „dar tu să o stăpânești”.

Nu tot așa este și cu cei slabi. Lor le este suficientă grija celor mari, chiar dacă aceasta este condusă de interese subtile. Lupta pentru existență socială, într-o societate condusă de legea *homo homini lupus est*, aduce cu sine o clasă de oameni fără identitate. Aceștia mai sunt identificați după ceva ce le lipsește, și anume coloana vertebrală. Îi vezi deseori gândind ca alții, copiind pe alții, făcând precum alții sau vânzându-și votul pentru alții. Dorința de a găsi sprijin în cineva sau în ceva terestru rămâne o motivație palidă a tuturor acestor acțiuni, „dar voi să nu faceți așa”.

Biblia continuă să răspundă și astăzi la frământări create de astfel de situații. „Sabia lui Dumnezeu cu două tăișuri” își propune să surprindă, în poziție de șah, „simțirile și gândurile inimii” chiar prin aceste cuvinte. Marele *Eu Sunt* este dispus să consume o altă ocazie pentru inimile atinse de Cuvânt. Cerul îi va da omului iertare și îi va cere recunoaștere, regret, renunțare și consacrare spre gânduri și simțiri noi. Biblia folosește în multe rânduri metafora „copacul” spre a transmite învățături și lecții spirituale. De data aceasta, ne vom opri asupra unei

dimensiuni care ne este de folos în rezolvarea problematicii ridicate: *goana după influență*.

Când cauți să fi umbra...

Motivul influenței îl găsim exprimat clar în cartea profetului Daniel. Cartea se deschide cu o luptă pe această temă, anticipând situații conflictuale, vise și vedenii legate de același motiv. În capitolul unu, facem cunoștință cu o ofertă tentantă: Babilonul oferă instruire, funcții și o poziție înaltă la patru tineri evrei. Aceștia acceptă provocarea, dar nu și condițiile. Ei sunt dispuși să renunțe la viitorul ademenitor, motivați de dorința de a da ascultare adevăratului Dumnezeu. Capitolul 2 ridică o întrebare izvorâtă din visul profetic al lui Nebucadnețar: Sub autoritatea cui se va sfârși lumea? Răspunsul e favorabil Împărăției lui Dumnezeu, care, în cele din urmă, va cuprinde întreg pământul. Influențat de visul anterior, împăratul dă poruncă întregului regat să se închine chipului pe care îl ridică în câmpia Dura. Onorurile de până atunci sunt incapabile să oprească ascultarea din dragoste față de Domnul lor. Nici cuptorul „încins de șapte ori”, ne învață capitolul 3, nu poate să oprească supunerea celor trei tineri față de o autoritate mai înaltă decât cea omenească. Pe acest fond se înscrie și capitolul 4. Aici întâlnim descrisă setea după putere a aceluiași împărat. Episodul este dramatic, iar drumul împăratului spre reabilitare stârnește compasiune și învățăminte. Să ne imaginăm desfășurarea acțiunii.

... Era o seară cu liniște și răcoare multă. Grădinile suspendate dormeau cercetate de lumina palidă a lunii. Străjerii se luptau și ei cu întunericul ce invadase Babilonul pe nesimțite. Peste mândra cetate a haldeilor, doar solii cerești zburau grăbiți încoace și în colo. Împăratul ațipise de mult, somnu-i era tulburat de gânduri, iar „vedeniile duhului îl umpleau de groază”. În visul lui de noapte, atenția i-a fost atrasă de dezvoltarea fără precedent a unui copac neobișnuit. Dintr-o sămânță mică a ieșit un colț, ce ulterior s-a transformat într-un lăstar cu poftă de viață. Acesta s-a dezvoltat rapid sub privirea împăratului iubitor de glorie și întâietate. Slava

lăstarului devenit copac „mare și puternic” vorbea cu tărie de ambițiile monarhului. El întruchipa copacul. Goana după influență l-a făcut să-și înalțe „vârful până la ceruri”, spre a fi văzut „de la marginile pământului”. Plăcerea era să vadă cum „fiarele câmpului se adăposteau la umbra lui”, iar „păsările cerului își făceau cuibul în ramurile lui și orice făptură vie se hrănea din el”. Cerul privea cu interes evoluția acestui copac neobișnuit. „Sfatul străjerilor” a fost convocat în grabă. „Cărțile de aducere-aminte” au fost deschise și s-a ținut judecata. Rapoartele vorbeau despre setea nepotolită după influență a împăratului haldeu. Străjerii au înțeles profunzimea problemei: această dorință de înălțare îl aducea în competiție cu Cel Preaînalt. Hotărârea nu suporta amânare. „Tăiați copacul, și rupeți ramurile; scuturați-i frunza, și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el și păsările din ramurile lui!” era hotărârea pe care solul trebuia să o ducă monarhului îngrozit de vise. În timp ce Nebucadnețar se ridica din așternutul său, ecurile sentinței încă îi mai tulburau liniștea: „Hotărârea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor și pusă la cale înaintea sfinților, ca să știe cei vii că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place, și înalță pe ea pe cel mai de jos dintre oameni!”. Nu se mai putea face nimic, întrucât „zarurile au fost aruncate”.

Relatarea din acest capitol descoperă nevăzutul din inima multora dintre noi. Visul are funcția de a pune în ramă ambiții necurate, zugrăvite plastic prin plăcerea de a fi umbră pentru alții și peste alții. Nebucadnețarii de astăzi urmăresc cu același interes dezvoltarea proprie: mai întâi o mică sămânță, apoi un lăstar cu poftă de viață. Ajuns copac, goana după influență ametește simțurile și, lipsită de autocontrol, ființa se înscrie pe drumul riscant al înălțării de sine. Simptomele acestei boli se regăsesc în jurul nostru. Un moft lansat de un slujbaș că i se cuvenea o funcție mai înaltă, o privire destinată unui posibil concurent, purtând mesajul

„locul dintâi este al meu”, o purtare arogantă – rod al faptului că „toate lucrurile se țin prin el” – cuvinte ce pun în lumină negativă pe alții și asocieri de persoane specializate în urzeli, toate acestea dau în vileag aplecarea inimii spre înălțare de sine. Din viața acestui împărat, învățăm că astfel de atitudini se pedepsesc drastic. Soli neobosiți duc cu tristețe rapoarte de acest fel în „sfatul străjerilor”. În dreptul multora, lucrurile sunt clarificate: persistența în aceste tendințe a dus spre împietrire, lucru ce a proiectat umbrele pe drumul cu sens unic al înălțării de sine. Pentru alții, singurul leac divin este sentința „tăiați copacul”, adică faliment sau colaps total. Fortăreața egoismului din noi, care așteaptă ocazii de a fi „umbră peste alții” trebuie zdrobită de stâncă, „iar stâncă este Hristos”.

Când dorești să stai la umbră...

Relatarea despre Iona este bogată în învățăminte. Faptul că Iona este acceptat să ducă la capăt misiunea de la care dezertase ne vorbește despre un Dumnezeu îngăduitor și dispus să acorde noi șanse celor ce „fug departe de la fața Domnului”. Lecția cea mai importantă rămâne iscusința cu care este tratat virusul ce și-a făcut loc în sufletul lui Iona. Este vorba din nou despre mândrie și orgoliu, trăsături pe care le descoperim în ultimul capitol, care constituie momentul culminant al cărții. La o citire neatentă, cartea lui Iona se termină prea repede și nenatural. Cel familiarizat cu tehnica literaturii ebraice însă știe că versetele din final adună învățătura întregii cărți, și pentru enunțarea lor a fost redată cu tact acțiunea întâmplării. Relatarea se încheie cu dorința profetului de a-și construi un umbrar „până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea”.

Mintea lui Iona nu putea să cuprindă modul de lucru al lui Dumnezeu, care era diferit de al său. Pentru el, era neclar motivul trimiterii sale la Ninive, cetatea Asiriei, dușmanul cel mai de temut pentru Israel. La fel de nepătrunsă era și maniera în care a fost tratat

după ce dezertase din misiunea ce-i fusese încredințată. Și, nu în ultimul rând, neexplicat rămânea faptul că „Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă, și nu l-a făcut”. Virusul ce se strecurase în viața profetului era în strânsă relație cu orgoliul său. Chemat la rang de profet, misiunea lui era de a vesti solia: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită”. Onoarea și imaginea lui publică stăteau în împlinirea prezicerii făcute; în caz contrar, multe întrebări și discuții batjocoritoare privind statutul său profetic aveau să existe printre conaționali săi ce preferau distrugerea orașului păgân. Iona vestise solia trei zile, acesta fiind timpul necesar ca să străbată o asemenea cetate în întregime. În joc erau imaginea publică de profet și dorința sa pătinoare, ca îndurarea divină să nu-i cuprindă pe acești asirieni idolatri și străini de legăminte, ci doar națiunea sa. Zilele se scurgeau una după alta și gândul că Dumnezeu va ierta cetatea a adus panică în inima lui Iona. Ce se va alege, dacă așa va fi, cu cariera lui profetică? Simțindu-se singur, neînțeles chiar și de Dumnezeu, un biet om cu o imagine de sine tot mai mică, lipsit de vreo „umbră” la propriu și la figurat, căuta să se ascundă de arșița soarelui, parecă și acesta înzestrat cu rolul de a spori revolta din suflet. Nemulțumit de starea în care se afla și mândios de întreaga situație, „s-a așezat la răsărit de cetate. Acolo și-a făcut un umbrar și a stat sub el, până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea”. Dumnezeu S-a folosit de căutarea lui după umbră cu scopul de a-l învăța lecția... De aceea „Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete, care s-a ridicat peste Iona, ca să facă umbră capului lui și să-l facă să-i treacă mânia”. „Iona s-a bucurat foarte mult de curcubetele acesta”. Soarele nu mai dogorea acum cu putere, iar insectele ce tulburau liniștea erau mai puține la număr. Exclamația neauzită, care se găsea în inima profetului, era: „Ce bine să ai o umbră unde să-ți pleci capul în siguranță!”

– va urma –

20 +

Daniel Chirileanu,
director al Departamentului
de Tineret – Conferința
Moldova

Realitatea

Ați văzut cumva vreun tânăr care întârzie la biserică? Aveți cunoștință de cineva care caută și ocupă mereu locurile mai puțin vizibile din sala de cult? Știți pe cineva care vine doar din când în când la biserică, dar și atunci de ochii lumii sau de „gura” părinților? Puteți identifica vreo persoană plictisită de predici și apatică?

Stați puțin! Nici în gând nu vorbeam despre dumneavoastră. Dumneavoastră sunteți la fel de interesat ca întotdeauna; sunteți implicat la maximum; mereu activ și atent. Nu, nici vorbă de dumneavoastră. Este vorba de cei care nu-și găsesc locul în biserică, dar nu au un loc nici în afara ei. Este vorba de cei care numără cacofoniile de la predică și dezacordurile instructorului de la Școala de Sabat. Vorbim aici despre cei care și-ar dori să fie invizibili, dacă tot nu sunt „vedetele” bune la toate...

Frământările

Dincolo de nuanța ușor caustică a acestor întrebări, stă realitatea tristă a vieții noastre de tineri, căzuți în rutină, lipsă de sens și obosiți de căutări. Parcă viața din noi s-a scurs pe nesimțite și am rămas fără vlagă; parcă tânjim după ceva care să ne smulgă, împotriva voinței noastre, din plictiseală și rutină, din eșec și tresăriri de vinovăție.

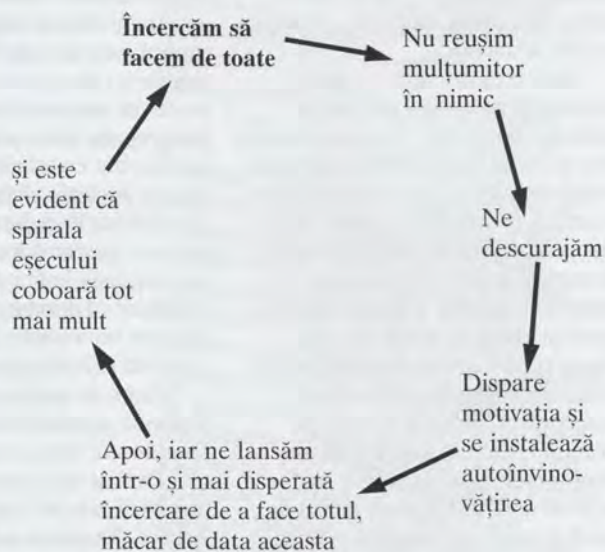
Nu-i vorba de nepricepere și nici de rea-voință. Problema nu stă în lipsa darurilor, nici în lipsa resurselor și nici în absența posibilităților sau a solicitărilor. Marea problemă este neconcordanța

dintre opțiunile noastre, exprimate sau latente, și oferta de roluri la care ne determină comunitatea să ne raportăm. De exemplu: dacă eu sunt un timid iremediabil, speriat de dialog și mă trezesc în situația de a distribui invitații pentru o serie evanghelistică. Nu-i așa că va fi un adevărat coșmar? Eu ocolesc orice „ieșire în față”, mă gândesc îngrozit la orice „amenințare” de dialog cu necunoscuții și, spre disperarea mea, sunt nevoit să mă ocup chiar de lucrurile de care fug. Voi iubi oare acea serie de prelegeri evanghelice? Nu, sigur nu. Prefer să sparg o mașină de lemne pentru o bătrână; sunt dispus să contribui cu bani la un proiect ADRA, merg la acțiuni de salubritate, organizate de biserică, dar dialoguri nu...

Este doar un exemplu ipotetic. Dar de câte ori cel priceput la electronică nu a fost numit să predice, cel priceput la cuvinte nu a fost numit paznicul de noapte al bisericii, timidul nu a fost numit în echipa de protocol și extrovertitul trimis la centrala termică! Realitatea este însă și mai tristă; un număr restrâns încearcă să le facă pe toate, lăsând celorlalți posibilitatea de a se transforma în niște consumatori mofturoși și cărcotași.

De obicei, aplicăm în viața noastră următoarea formulă, pe care o vom numi aici **formula eșecului garantat**.

Iată formula:

Vestea bună

Îmi imaginez că sunteți un tânăr și voi schimba registrul întrebărilor:

Ai simțit vreodată că vrei să faci altceva? Ți-ai dorit să găsești ceva compatibil cu specificul tău?

Ai acceptat cu resemnare un rol, o slujbă, de care te-ai simțit străin, departe?

Ei bine, a venit vremea să te bucuri!

Dumnezeu nu așteaptă de la noi să răsturnăm munții cu mușchii pe care nu-i avem. El nu vrea să fim îngroziți atunci când Îl slujim.

Planul lui pentru viața noastră este o **veste bună**. Pentru fiecare, El a pregătit un loc special, potrivit cu înzestrările noastre. Ceea ce am de făcut este să-L întreb ce rol am de jucat. Voi afla și voi fi fericit.

Lucrurile nu se vor schimba de la sine. Este nevoie să stricăm cercul și să redirecționăm căutările noastre. Cum se poate face acest lucru? Prin aplicarea altei formule, care se va numi simplu: **20+**.

20+ este mai mult un program decât o formulă. Filozofia de fond a programului este determinată de chiar **hiba** strădaniilor noastre. Dacă tot nu reușim să le facem pe toate mulțumitor, atunci să avem curajul să recunoaștem acest lucru și să ne concentrăm asupra a mai puține obiective, pe care le-am realiza cu succes, dându-ne în acest fel șansa unor reușite.

O problemă reală este aceea a incompatibilității aptitudinilor și particularităților noastre cu diferite solicitări sau roluri pe care biserica

și societatea ni le adresează. Este, prin urmare, obligatoriu să ne cunoaștem cel puțin în măsura în care avem nevoie să decidem ce anume vom accepta ca rol într-o perioadă a vieții noastre. Aici ne ajută foarte mult înclinațiile naturale spre diverse domenii. Dar există și modalități științifice prin care avem posibilitatea să ne cunoaștem.

Așadar, programul **20+** are următorul traseu:

Etapa 1: Spargerea formulei eșecului garantat (stoparea situației; analiză și diagnosticare obiectivă a gradului de motivare, a implicării în viața comunității și a societății, stabilirea locului pe care **eu** îl am acum).

Etapa 2: Descoperirea înzestrărilor de care dispun (prin completarea unui set de teste pentru daruri spirituale, de personalitate, referitoare la afinitățile noastre).

Etapa 3: Diagnosticarea realității prezente a bisericii și a societății (întocmirea unei organigrame, pentru

identificarea punctelor neacoperite sau foarte slab deservite).

Etapa 4: Acordarea posibilităților personale de care dispun tinerii **cu nevoile reale ale comunității**. (Aici are loc un fel de *negociere* între lista de roluri, dorința tânărului, capacitățile sau înzestrările lui reale și ceilalți tineri care concurează pentru aceeași ofertă de roluri). La această etapă, este de așteptat ca tinerii, după ce și-au clarificat înclinațiile și darurile spirituale, să privească la nevoile prezente și să opteze pentru un domeniu al slujirii lui Dumnezeu și a semenilor. Pentru a se evita supraaglomerarea pe diferite roluri și abandonarea altora, lucrurile decurg sub forma unei convenții între tineri. Un alt element important este **unitatea de timp** cu care operează programul **20+**. Din cauza plictiselii care se instalează la tineri foarte curând, dată fiind nevoia de creștere în diverse domenii și ținând cont de caracterul destul de restrâns al ofertei de roluri pe care cineva le poate juca în viața bisericii, **unitatea de timp a programului 20+ este 1 AN**. Aceasta înseamnă că tânărul își alege un domeniu în care să lucreze cu plăcere timp de un an, potrivit particularităților și aspirațiilor lui. După încheierea slujirii în domeniul respectiv, își va alege un alt domeniu pentru viitorul an de slujire, tot din sfera aptitudinilor sale.

Etapă 5: Depunerea

angajamentului de misiune (după alegerea a cel mult două domenii în care va sluji, fiecare tânăr implicat se va angaja ca, timp de un an, să se concentreze asupra domeniului ales, slujind în secundar și altor nevoi, dacă acestea apar). Acest lucru ferește de *curșa pentru bun la toate*, asigură un anumit grad de consistență și continuitate, precum și dezvoltarea într-un spațiu bine delimitat și ușor de controlat.

Etapă 6: Specializarea (o dată cu lansarea programului **20+** se va institui și un sistem de pregătire pentru domeniile de bază, aflate la dispoziția tinerilor). După exprimarea opțiunii și aderarea tinerilor la program, în fiecare conferință se va organiza o școală pentru specializarea lor, precum și pentru dotarea lor cu materiale și resurse necesare slujirii eficiente.

Etapă 7: Evaluare și reluare (dată fiind posibilitatea schimbării opțiunilor, la interval de un an, se vor desfășura convenții de evaluare, pe specializări, și se vor primi distincții pentru consecvență și pregătire. După încheierea unui an, va avea loc o altă ocazie de *negociere a rolurilor* și reangajarea în slujire).

20+ nu-i o noutate, nici o formulă magică și nici rezolvarea tuturor problemelor. **20+** nu-și propune să culeagă guma de sub scaunele din comunități, nici să-i învețe pe tineri bunele maniere, așa cum nu vrea să complice existența cu încă o neclaritate. **20+** este o fereastră, prin care binevoitorul vede posibilitatea unei slujiri plăcute, aduse cu bucurie, de dragul lui Dumnezeu și al semenilor. Dacă ești un tânăr, cu vârsta cuprinsă între 20-35 ani, atunci să știi că **20+** este chemarea ta la slujire. Caută **Caietul program 20+!** Identifică darurile tale spirituale și, potrivit cu priceperea ta, angajează-te în slujire. Deviza acestei alegeri este următoarea:

**„VOI FI GĂSIT LUCRÂND
CU BUCURIE”**

scrisori

(continuare din p. 2)

Adevărul este că nu suntem obișnuiți cu o astfel de abordare a lucrurilor. Spiritul veacului nostru, care ne învață cum să ne satisfacem imediat setea de orice, își pune amprenta și asupra studiului nostru. Dorim răspunsuri rapide și, dacă se poate, exacte, asemenea unor axiome matematice. Ori, în domeniul atât de sensibil, de controversat, al teologiei (sub semnul căreia apare și articolul din *Curier*), lucrul acesta nu este posibil. Cel puțin nu așa cum am dori noi. Teologia nu este o „știință exactă”, veritabilă, din care să poți extrage întotdeauna adevăruri axiomatice. Natura teologiei este identică cu a noastră, a celor ce o facem. Adică, imperfectă.

Ținând cont de aceasta, se poate constata că, atât întrebarea, cât și răspunsul din *Curier*, trădează exclusivismul care ne caracterizează, în general, ca adventiști și ca urmași spirituali ai Israelului biblic: concepția că un asemenea subiect este epuizant și că, dincolo de concluziile la care am ajuns la un anumit moment, nu mai este nimic de descoperit sau de spus. Se pare că nu concepem ca un subiect cercetat odată ar putea să ne mai ofere descoperiri care să lărgescă cunoașterea lui Dumnezeu de către noi.

Dacă am recunoaște măcar faptul că am ajuns la capătul cunoștinței și am afirma onest că suntem limitați în înțelegere, ar rămâne deschisă pentru noi posibilitatea de a avansa în cunoașterea lui Dumnezeu. Dar când, pe baza înțelegerii noastre limitate, afirmăm că „așa este și nu altfel”, mă tem că șansele de a primi adevărurile „în întregime noi” (FCE 473), pe care Domnul ni le va descoperi sunt nule. Ar fi mult mai folositor ca atunci când un anume subiect vine în atenția noastră, în loc să „înfierăm” pe aceia care ni-l aduc în atenție, mai bine ne-am concentra asupra lui, lăsând la o parte prejudecățile (5T 703) și fiind dispuși să primim concluziile pe care ni le dă Duhul Sfânt (*Mărturii pentru predicatori*, p. 96).

În al doilea rând, amintindu-ne că această atitudine, mai mult decât rezervată față de „lumina nouă”, a

duș la răstignirea Domnului slavei (DA 279), la lepădarea Israelului ca națiune aleasă (TM 69, 70) și la prelungirea istoriei pe care o trăim (Ms 9, 1890), ar fi bine să învățăm din lecțiile istoriei pentru a nu-i repeta greșelile. Mai ales că solia Martorului Credincios, care ni se adresează în mod direct (Apoc. 3,14-20), nu este deloc măgulitoare pentru noi și exact această atitudine de autosuficiență ne este reproșată. Știm că păcatul și păcătoșii nu vor mai exista; că universul va fi pus în siguranță față de existența sau reapariția acestuia. De ce atâta strădanie pentru a demonstra CUM vor fi îndepărtați păcătoșii din univers? De ce nu păstrăm măcar o atitudine rezervată față de modul în care va avea loc aceasta, câtă vreme nu cunoaștem natura lui Dumnezeu și nici nu am ajuns la o înțelegere completă a textelor care Îi descriu natura sau acțiunile?

Cred că dispoziția de a considera acest subiect încă deschis studiului nostru este o atitudine mai potrivită conduitei noastre umane și misiunii pe care o avem pe acest pământ, decât să confirmăm reproșul din Apocalipsa 3,14-19.

Cererea de a clarifica acest subiect este echivalentă cu cererea lui Filip: „...arată-ne pe Tatăl...” (Ioan 14,8). Dacă și răspunsul ar fi fost același (Ioan 14,9), atunci am putea spune că, într-adevăr, subiectul este clarificat! (sublinierile aparțin redacției)

Florian Ristea,
pastor în districtul Peretu B

Nota redacției

Nu consider necesar să comentez conținutul acestei scrisori, deși personal o consider exagerată în aprecieri negative. Dumneavoastră, cititorii, aveți suficient discernământ pentru a-l evalua. Vă recomand însă să recitiți articolul din februarie a.c. privitor la pedeapsa divină și să vă simțiți liberi să criticați aspectele negative din conținutul articolului și forma în care au fost prezentate. Dialogul cinstit, sincer, deschis și responsabil este întotdeauna benefic. Vă mulțumesc,

Aron Moldovan

Ziua de grație

– Nu am să uit niciodată ziua aceea, zice femeia cu emoție în glas. Apoi se așterne o tăcere semnificativă. În timp ce ea se pregătește să continue, eu am timp să reflectez.

Sunt în viața noastră zile și zile. Unele sunt mai bune, altele sunt mai rele. Unele pot fi însă excepționale. Așa era ziua despre care îmi povestea sora Maria. (numele este fictiv, dar relatarea este reală)

– Eram așa de săraci, că nu aveam cu ce să-mi încălz copiii. Poate nu mă credeți, dar îi trimiteam la școală pe mai mulți, cu aceeași pereche de încălțăminte. Unii învățau dimineața, alții după-amiaza și așteptau unii după alții să-și împrumute încălțărilor.

În mintea mea se reînvie brusc noroaiile copilăriei, cu bocancii uzi de toamna până primăvara. Nu aveau răgazul să se usuce, înotând zilnic prin umezeala de obște. Dar nu-mi aduc aminte să fi așteptat după fratele meu să se întoarcă de la școală, pentru a putea ieși afară din casă cu perechea lui de încălțăminte. O amărăciune discretă începe să mi se furișeze în inimă, în timp ce fac eforturi să urmăresc povestirea.

– Pe atunci, mergeam la adunare la Teișor (numele localității este schimbat). Erau niște kilometri buni de mers în fiecare sâmbătă. Am fi dorit să avem o adunare la noi în sat, dar de unde bani?

Eu mă gândesc fără să vreau, la lipsa de bani cu care ne confruntăm pretutindeni. Am dori să avem multe lucruri, dar lipsa de bani ne face să ne mulțumim cu ce avem. Dar aici este vorba de dorința de a avea o biserică pentru cei din familie și, desigur, pentru mulți alții care ar dori să meargă la o adunare adventistă. Aici este vorba de altceva decât de dorința simplă de a avea bani.

– Ne-am gândit noi de mai multe ori că ar fi bine să facem o adunare aici, la

noi în sat. Dar nu am avut niciodată curajul să mergem mai departe, de teamă că nu vom izbuti.

În timp ce sora își deapănă amintirile, eu am timp să filosofez ... Se pare că este un prag adesea în mintea noastră, pe care nu îl putem trece, pentru că nu am încercat să-l trecem. Atunci când am hotărât că ceva nu se poate, mintea noastră se oprește acolo și nu vrea, sau nu poate, să meargă mai departe.

– A venit totuși o zi în care frații au hotărât că nu se mai poate așa și au făcut planul să facem adunare la noi, aici în sat. Cred că aceasta a fost ziua noastră de har. Îmi aduc aminte ca acum, deși au trecut zece ani buni de atunci.

Eu nu mă pot abține să nu mă gândesc la mulțimea zilelor noastre de har, în care este momentul să luăm o hotărâre. A zăbovi și a aștepta condiții mai bune nu schimbă cu nimic lucrurile. Mai bine o hotărâre care trebuie apoi corectată, decât amânarea dincolo de vremea potrivită, a luării deciziei necesare.

– Nu pot uita niciodată ziua aceea. Simțeam că mi se bat genunchii unul de altul și tremuram toată ca varga, în timp ce mă frământam în sinea mea cât să pun. Aveam niște palpitații, parcă inima voia să-mi iasă afară din piept și nu alta. Era o mare luptă între mine și Dumnezeu. Simțeam că este unul din cele mai importante momente din viața mea, când El mă cheamă să fac ceva pentru El. Dar nu aveam bani și aș fi dorit să pun cât mai mulți bani pentru Dumnezeu, să facem o biserică frumoasă și mare, să vină cât mai mulți oameni din sat la pocăință.

Eu încerc să fructific momentul pentru mine și mă gândesc la zilele cele mari, pe care Dumnezeu ni le oferă adesea pentru a face ceva frumos pentru El. Îmi vine în minte, fără să vreau, scena din casa lui Simon, când Maria sparge vasul de alabastru și unge capul și picioarele Mântuitorului. Probabil că aceasta era ziua în care Maria a mănuit cea mai mare

*Experiență consemnată de
Ion Buciuman, secretar al
Asociației Pastorale la
Uniune*

sumă de bani, din toată viața ei. Ca și Maria care-mi povestea despre ziua ei de grație, Maria Magdalena a considerat că atunci era vremea marelui sacrificiu personal. Și nu este de mirare că Mântuitorul a fixat pentru pomenire veșnică această faptă de generoasă dăruire.

– Am auzit atunci în mintea mea o șoaptă. Cred că venea de la Duhul Sfânt. „Pune zece mii de lei”, îmi spunea gândul acela. „Dar zece mii de lei sunt o mulțime de bani”, mă gândeam eu. Și nu vedeam nici o cale să adun o așa sumă de bani. Dar gândul acela, care cred că venea de la Dumnezeu, insista mereu să pun zece mii de lei. Știți că pe atunci, prin 1990, banii aceștia erau cam două salarii bune. De unde să iau eu atâta amar de bani? Și în timp ce mă frământam cât să dau, fratele de la amvon mai întreabă încă o dată dacă mai dorește cineva să se înscrie și se uita la mine să vadă ce am de gând să fac. Eu mă ridic în picioare și spun hotărâtă: „Zece mii, frate”. Unii au întors capul să vadă cine face o așa promisiune, pentru că sumele anunțate până atunci nu erau așa de mari. Ca și cum ar fi luat-o de la început, frații se înscriu cu noi sume și curând s-au strâns banii necesari începerii lucrării sau cel puțin promisiunile fuseseră făcute.

Eu mă retrag din nou în mine să mai reflectez și asupra acestui lucru. Cu adevărat, spune profetul, că atunci când stai în drum să te întrebi care este calea de urmat și ești dispus să umbli pe ea, vei auzi înapoia ta vocea care te îndrumă: „Iată calea, mergi pe ea!”

– Când m-am întors acasă, soțul meu, care nu fusese la adunare, stătea nerăbdător în prag, gata să mă întrebe de unde o să dau banii pe care i-am promis. Întrebarea lui mi-a adus și bucurie, dar și neliniște. Eram bucuroasă că nu mi-a reproșat de ce am promis atât de mult. Ar fi avut motive suficiente să se supere că nu l-am întrebat și pe el mai înainte de a face o asemenea promisiune la adunare. Dar, de data

aceasta, nu era supărat că fusese trecut cu vederea, ci era mai degrabă curios să vadă ce are să se întâmple și de unde o să luăm atâția bani. Această curiozitate a lui era pentru mine un motiv serios de îngrijorare. Așa că am început să mă neliniștesc gândindu-mă că, de două luni de zile, nu am reușit să vindem nici un pulover, deși nu lipsisem nici o zi de la piață. Dar parcă era un făcut, nimeni nu întreba nici măcar de curiozitate cum ne dăm marfa. Aveam acasă o mașină de tricotat, la care copiii lucrau în schimburi, așa că s-a adunat o mulțime de marfă. Nimeni nu mai cumpăra puloverele noastre, pentru că începuseră să fie aduse de la turci, și piața s-a stricat.

Acum începusem să devin și eu curios cum aveau să se sfârșească lucrurile. Presimțeam că trebuia să se întâmple ceva ieșit din comun, pentru ca sora să nu fie dată de rușine față de soțul, care nu le prea avea cu biserica, dar și față de frații de la adunare, care credeau că făgăduința aceea, făcută Domnului, era cam exagerată. Aveam să mă dumiresc foarte curând că, atunci când Dumnezeu cere oamenilor să facă ceva, El pre-gătește și calea prin care ei să se poată dovedi ascultători.

– A doua zi era duminică și era mare târg la oraș, în pragul sărbătorilor. Bărbatul meu a pregătit mașina de seara, iar a doua zi de cu noapte, le-a luat pe cele două fete mai mari ca să-l ajute la piață. Trecuse ceva de ora două, când mașina noastră s-a întors și a intrat în curte. Eram destul de surprinsă că s-au întors așa de repede de la piață. Parcă ceva nu era în regulă. Dar când am ieșit afară să văd ce este, bărbatul meu a început să râdă cu subînțeles, privind spre mașina cu portbagajul gol, în care erau doar niște cumpărături pentru familia noastră.

– Mario, zice el. Dumnezeu e mare și bun. Am dat toată marfa și am dat-o foarte bine, Marie. Parcă tot

târgul a venit astăzi să cumpere numai de la noi. Uite aici ai banii; să-i dai fratelui casier. Sunt zece mii, cum ai zis tu.

– Din ziua aceea, când am promis că vom da Domnului zece mii pentru adunare, viața noastră s-a schimbat cu totul. Eu am plecat vreo trei ani în Spania, apoi a venit și bărbatul meu. Mai târziu, toți copiii au fost la muncă în străinătate și am adunat ceva bani, cu care am făcut moara asta.

Locul în care stăteam de vorbă era o moară modernă, cu tot dichisul. Peste tot grămezi de saci plini cu cereale sau cu făină. Am aflat că mulți aparțineau familiei care putea fi considerată acum una din cele mai înstărite și mai fericite din sat. Peste drum, biserica se arăta plină de lumină și forfotă, în timp ce oamenii din sat ieșeau de la evanghelizare. Visul cu biserica era de multă vreme împlinit. Dar lucruri peste puterea de a visa a sorei Maria erau și ele împlinite. Am fost de acord că ziua în care a dăruit lui Dumnezeu partea cea bună, a fost ziua ei de grație. De mai bine de un an de zile, de când am aflat acest lucru, m-am tot gândit că ar fi bine pentru mulți să cunoască ce face Dumnezeu atunci când este pus la încercare. Am folosit această ocazie. Mi-am permis să modific elementele care ar putea să afecteze neplăcut persoanele aflate în discuție. Cât despre acuratețea redării povestirii, conform cu cele auzite de mine, îmi asum toată responsabilitatea.

Cred că adesea noi trecem pe lângă zilele noastre de har, fără să le aruncăm măcar o privire fugară. Câtă bucurie și câte binecuvântări stau gata să fie revărsate. Nu este nici cine să le creadă, nici cine să le ceară, nici cine să le primească. Sau poate că, totuși, s-ar găsi cineva până la urmă. Poate că te numeri și tu printre cei ce întind mâna să prindă binecuvântările posibile.

Bătălia pentru Sanctuar (II)

Într-un articol anterior, am accentuat poziția fundamentală și unică a doctrinei Sanctuarului în teologia adventistă. Am arătat, pentru început, că Sanctuarul despre care vorbim este palatul ceresc al Suveranului Universului, o realitate superioară incomparabilă cu orice structură terestră: „Cortul adevărat” și perfect, a cărui reflectare, la scară umană, pedagogică și funcțională era sanctuarul Vechiului Legământ al „umbrei”. Afirmările au fost extrase și deduse din multe texte biblice relevante, din ambele testamente ale Scripturii.

Dacă articolul precedent se adresa în mod special celor ce întrețin opinia că sanctuarul din Daniel 8,14 este ființa umană, trupul lui Iisus sau Biserica, articolul prezent se adresează cu precădere credincioșilor care nu înțeleg rostul celor două faze ale slujirii preoțești a lui Iisus în Sanctuarul ceresc.

Subiectul acesta însă rămâne deschis. Încă nu s-au rostit ultimele cuvinte în dreptul lui, așa cum se recunoaște uneori în publicațiile noastre.

În timp ce credem că interpretarea noastră istorică asupra lui Daniel 8,14 este valabilă, noi dorim să încurajăm continuarea (aprofundarea) studiului acestei profeții importante.¹

După cum am observat deja, există probleme nerezolvate care cer un studiu teologic și biblic foarte serios, în lumina întrebărilor și disputelor contemporane. Însă nici una din acestea nu pare imposibil de rezolvat.

„...Marile dispute filosofice sau teologice sunt rareori rezolvate definitiv

spre satisfacția generațiilor următoare.”²

Întrebarea pe care Adventismul trebuie să și-o pună totuși este dacă el are acel sânge-rece teologic și emoțional pentru a proceda la rezolvarea a cel puțin unora dintre cele mai presante probleme ale doctrinei Sanctuarului spre satisfacția generației prezente.³

Zlăua Ispășirii – umbră a Crucii

Prin intermediul „umbrei” adevăratului Sanctuar – cu toate locurile, timpurile, persoanele și ritualurile sacre implicate –, „Spiritul Sfânt explică” (Ev 9,8) întregul plan de mântuire, în limbajul cel mai dramatic, celor care iubesc curțile Domnului. Deși umbra realității cerești nu poate fi confundată cu realitatea, și nici nu poate comunica realitatea sub toate aspectele, ea este totuși Cuvântul lui Dumnezeu și nu poate fi disprețuită pe motiv că este tipologie, simbolism sau alegorie.

Ritualul divers și complex al sanctuarului ne învață calea mântuirii oricărui muritor. Într-un mod sau altul, toate aceste umbre trasau imaginea lui Mesia, Mântuitorul lui Israel și al Neamurilor: singura Jertfă, singurul Preot, singurul Domn. Însă mântuirea, pe care El urma s-o realizeze, era mult mai mult decât a acorda iertare o dată pentru totdeauna celui pocăit. Ea cuprinde și restaurarea chipului dumnezeiesc în om, ceea ce nu se face fără voia candidatului. De aceea, orice iertare este condiționată până la Ziua Judecării (Ez. 33,13; Mt. 18,23-35). Mântuirea din păcat se poate realiza numai în timpul vieții, apoi urmează alte faze ale mântuirii. „Înfierea” și

Florin Lăiu,

profesor la Institutul Teologic Adventist

„răscumpărarea” nu sunt complete până la ziua învierii, când va fi restaurat și corpul nostru (Rom. 8,23; Lc. 20,36). În această lucrare a mântuirii, Judecata divină este o fază finală, un proces care restabilește dreptatea **în favoarea sfinților**.⁴

Pedagogia „umbrei” numește semnificația și rezultatul aducerii jertfei: **ispășire** (expiere), care înseamnă satisfacerea dreptății (legii) prin plățirea unui preț reparator sau printr-o pedeapsă. În acest sens, ispășirea este strâns legată de judecată, pedeapsă, răzbunare, răscumpărare, împăcare, iertare, curățire. Orice încălcare a Legii atrăgea vinovăția păcătosului și cerea ispășirea ei printr-o jertfă proporțională cu vina.

Când tot poporul cădea în păcat, se cerea doar un vițel ca jertfă de ispășire pentru toți (Lev. 4,13-21). Când păcătuia preotul, trebuia să aducă singur un vițel ca jertfă de ispășire (Lev. 4,3-12). Când păcătuia un conducător civil, se cerea un țap ca jertfă de ispășire (Lev. 4,22-26), iar dacă era un om de rând, trebuia să aducă o căpriță (v. 27-31) sau o mioară (v. 32-35; Lev. 5,6), după preferință. Dacă era prea sărac, putea aduce două turturele sau doi porumbei (Lev. 5,7-10), iar pentru cazurile de sărăcie lucie, chiar o jertfă fără sânge: o porție de făină albă, fără nici un adaos, pentru ispășire (Lev. 5,11-13). Dacă însă cineva, din neglijență, păcătuia împotriva lucrurilor sfinte, nu erau suficiente jertfele obișnuite: trebuia să aducă o ispășire pe măsură, un berbec frumos și sănătos (Lev. 5,16-19). De asemenea, pentru înșelarea aproapelui sau jurământ fals, trebuia mai întâi să despăgubească pe cel nedreptățit, adăugând o cincime din valoarea pagubei, în aceeași zi în care aducea Domnului jertfa lui pentru ispășire, care era, de asemenea, un berbec (Lev. 6,2-7).

Ispășirea era necesară însă și în cazurile cele mai nevinovate. O ardere-de-tot, adusă ca dar, făcea în

același timp ispășire pentru cel ce o aducea (Lev. 1,2-4), iar curățirile nu erau suficient realizate prin măsuri igienice și vindecare; era necesară și o jertfă de ispășire. În ziua curățirii unei femei după naștere, se cerea ca jertfă de ispășire un berbecuț și un porumbel; sau, în cazul săracilor, doi porumbei (Lev. 12,6-8). Pentru curățirea unui leproș se cereau doi miei, o oaie, două păsări, plus făină și untdelemn, într-un ceremonial foarte impresionant (Lev. 14,2-20). Dacă era sărac, aducea doar un miel, două turturele și o cantitate mult mai mică de făină și untdelemn (v. 21-32). În aceste cazuri, se făcea ispășire și cu untdelemn pe capul celui curățit. Pentru curățirea unei case era prescris un ritual identic, care făcea ispășire pentru casă (Lev. 14,49-54). Asemănător era și ritualul curățirii de o secreție patologică, sau de o metroragie, (se pare că și pentru poluțiile nocturne), cu deosebirea că se cereau doar doi porumbei (Lev. 15,13-15.28-30.32).

Chiar și pentru închinarea în slujba preoției se cerea jertfă de ispășire: un berbec și șapte viței (Ex. 29,33.36), iar o dată cu aceasta se făcea ispășire și pentru altarul jertfelor, care era astfel **curățit** și sfințit (v. 36-37). Ispășirea se făcea, de regulă, prin vărsarea sângelui

victimei (Lev. 17,11; Evanghelia. 9,22), dar nu se termina cu acest ritual, chiar dacă omul era iertat pe loc. Sângele jertfei era apoi stropit în Sanctuar, spre perdeaua care ascundea chivotul Legământului, al cărui capac era numit **ispășitorul** (Lev. 4,6-7). După caz, manipularea sângelui era diferită, existau și ritualuri adiționale, dar ispășirea nu era încheiată până când preotul nu-și termina ceremonia.

Cu toată „eficiența” ispășirii păcatelor prin aceste jertfe regulate sau ocazionale, Dumnezeu fixase o zi unică în anul liturgic al sanctuarului, numită Ziua Ispășirii, care arăta – atât prin numele, cât și prin ceremonialul ei – că ispășirea făcută pentru păcate în cursul anului fusese doar o amânare, un transfer dramatic al vinovăției de la păcătos la Sanctuar, prin intermediul jertfei și al preotului. Este deosebit de semnificativ, în acest sens, ritualul punerii mâinilor asupra capului victimei, o dată cu mărturisirea păcatului (Lev. 4,4; 16,21). Se indica astfel, în limbaj dramatic, transferul vinei de la păcătos la victimă (care purta ea însăși numele de „păcat” – *hattat*), apoi de la victimă la Sanctuar, prin ritualul stropirii perdelei interioare cu sângele jertfei. Ca mijlocitor al acestui transfer, preotul era

purtătorul păcatelor (Ex. 28,38), nu numai prin transportarea sângelui „păcătos”, ci și prin sacramentul împărtășirii din carnea victimei (Lev. 10,16-17). Curățirea de păcat a păcătosului implica astfel întinarea Sanctuarului și necesitatea unui ritual special pentru curățirea Sanctuarului cu tot ce ținea de el, pentru dispunerea finală a păcatului, printr-o jertfă de ispășire care să scoată păcatul afară din tabără.

Există însă și un alt sens al întinării Sanctuarului: prin anumite păcate personale sau publice nemărturisite: prezența la Sanctuar a unuia care era necurat sau impropriu din punct de vedere ceremonial (Lev. 15,31; 21,23; Mal. 2,11; Ez. 23,38), practicarea unor ritualuri păgâne de către un israelit, în oricare loc din țară (Lev. 20,2-3) și altele. Trebuie să reținem însă că pentru acest tip de întinare a Sanctuarului nu era prescrisă nici o jertfă animală înlocuitoare și nici un păcat premeditat nu se putea ispăși prin asemenea ceremonii. Ispășirea, în acest caz, se putea face numai prin sângele vinovatului însuși, care era scos afară din tabără și executat (Num. 19,20). Un asemenea păcat capital era și neglijarea pocăinței și a postului din Ziua Ispășirii (Lev. 23,29). Cei ce păcătuiau din încumetare trebuiau să împărtășească soarta țapului lui Azazel: să-și poarte propria vină, fiindcă au disprețuit ritualul de substituție lăsat de Dumnezeu. Chiar dacă, din diferite motive, erau lăsați în viață – vezi situația lui David – nu li se permitea aducerea de jertfă pentru păcat, iar cazul lor era amânat dincolo de limitele existenței sanctuarului-umbră (FA 13,39).

În ceea ce-l privește pe păcătos, jertfa de ispășire pe care o aducea era simbolul unei depline iertări din partea lui Dumnezeu, simbolizând jertfa ispășitoare a lui Iisus. Nu era nevoie să aștepte până la sârbătoarea din toamnă, ca să aibă certitudinea iertării divine. Cu toate acestea, Dumnezeu a dorit să

ilustreze o realitate mai înaltă: că lucrarea mântuirii este un proces care privește, în continuare, atât pe Dumnezeu, cât și pe om. Păcătosul iertat era dator să participe, cu sabatizare totală, cu rugăciune și post, la ritualul curățirii Sanctuarului. Neglijarea acestei ceremonii era păcat de moarte (Lev. 23,29-30).

Cum să interpretăm finalitatea acestei ispășiri anuale unice, în comparație cu ispășirile de peste an? O primă posibilitate ne este sugerată în Evrei 9,6-8:⁵

„Astfel fiind instalate toate acestea, preoții intră zilnic în **primul cort**, săvârșind slujbele, dar în **cel de-al doilea**, intră doar o dată pe an, numai Arhiereul, și nu fără sânge, pe care-l aduce pentru păcatele din neștiință ale sale și ale poporului. Prin aceasta, Spiritul Sfânt arată că accesul în **Sanctuar** nu era încă deschis, cât timp stătea în picioare **primul cort**.”

Primul cort este aici prima încăpăre a Cortului sacru („Sfânta”) și simbolizează întregul Sanctuar terestru, care avea o funcție premergătoare celui ceresc. **Al doilea cort** este a doua încăpăre a Cortului („Sfânta sfințelor”), simbol al Sanctuarului ceresc asupra căruia au fost așezate, secol după secol, toate păcatele, întrucât ni se spune că până și curățirea „finală” prin ritualul Zilei Ispășirii nu era decât o umbră a realității viitoare, deoarece curățirea aceea trebuia să se repete în fiecare an, neavând eficiență desăvârșită (Ev. 10,1).

În cele mai multe locuri din Epistola către Evrei, ca și în Leviticul 16, „Sfânta Sfințelor” este numită **sanctuar**, iar „Sfânta” este numită **cort**.⁶ Marele nostru Arhiereu, înălțat la dreapta (în partea de răsărit): slăvitului tronchivot, este „slujitorul **Sanctuarului**, adică al **adevăratalui cort**, care a fost ridicat de Domnul, nu de om.” (Ev. 8,1-2). Autorul sugerează că slujbele diferite, din cele două încăperi, erau (și încă sunt) o lecție prin care Dumnezeu ne vorbește despre două **corturi**, primul fiind cel

de jos, al umbrei și al amânării soluției păcatului; al doilea fiind Sanctuarul ceresc, adevărata Sfântă a Sfințelor, unde Iisus, prin catapeteasma trupului Său sfășiat, a intrat El Însuși și a câștigat acces deplin pentru noi (Ev. 10,19-20). Ca o posibilă confirmare a celor spuse, adăugăm următoarele:

Dar iată, perdeaua este ruptă în două. Locul cel mai sfânt din sanctuarul pământesc nu mai este sfânt. ... Tipul întâlnește antitipul în marea moarte a Fiului lui Dumnezeu. Marea Jertfă este adusă. Drumul spre Sfânta Sfințelor este liber. Se pregătește o cale nouă și vie pentru toți. Nu mai era nevoie ca oamenii păcătoși și întristați să aștepte venirea marelui preot. De aici înainte, Mântuitorul urma să officieze ca preot și apărător în curțile cerești... „Cu Însuși sângele Său, El a intrat în locul Preasfânt... după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (cf. Ev. 10,7; 9,12; din E. G. White, *The Desire of Ages*, p. 757, ST April 19, 1905).

Ziua Ispășirii, în zilele din vechime, prefigura nu numai lucrarea lui Christos pe Calvar, ci și evenimentele finale ale marii controversă, care priveau curățirea Universului prin îndepărtarea și distrugerea întregii nelegiuiri. Când aceasta are loc și când tot ce are legătură cu păcatul este în fine eradicat din universul lui Dumnezeu, atunci vom vedea „cer nou și pământ nou, unde locuiește dreptatea.” (W. H. Read, *Review and Herald*, Nov. 8, 1962, p. 4).

¹ „Consensus Document”, Sanctuary Review Committee, 1980, în Frank Holbrook, *Doctrine of the Sanctuary*, BRI, Silver Spring MD, 1989, p.232.

² Apud D. R. Mason, citat în R. Adams, pp. 236.283.

³ Roy Adams, *The Sanctuary Doctrine*, AUS – Doctoral Dissertation Series, AU Press, Berrien Springs MI, 1981, p. 283.

⁴ Vezi 1 Rg. 8,32; Ps. 7,8; 35,24; 43,1; 54,1; Pl. 3,59; Dan. 7,22; Lc. 18,2-8; Ap. 18,20.

⁵ Citatele biblice sunt traduse direct din textul grec al NT, pentru studiul comparativ al cititorilor interesați.

Locul unde mă simt bine

Valeriu Petrescu,

directorul Departamentului
Școala de Sabat/ Lucrare
personală al Uniunii
Române

Puține sunt locurile unde te poți simți bine astăzi. De obicei, există ceva ce face ca un loc să fie neprimitor, incomod sau neconfortabil. Uneori, este ambianța, alteori, oamenii, de multe ori, noutatea. Trebuie să treacă timp, trebuie depuse eforturi, se cere consecvență, pentru ca un loc anume să devină plăcut. Și uneori nu devine niciodată plăcut.

Familia este primul loc la care te gândești atunci când dorești să te simți bine. Se presupune că în familie trebuie să te simți întotdeauna bine. Acolo ești acasă la tine, acolo sunt cei pe care-i iubești, acolo sunt cei care te iubesc. Fiecare lucru îți este cunoscut și fiecare față îți este dragă. Cu siguranță, familia nu este raiul, ca privind-o, să poți spune asemenea lui Dumnezeu, la creațiune: toate sunt foarte bune! Totuși, familia rămâne locul unde mă simt bine, pentru că este a mea și eu sunt al ei.

Iar dacă avem în minte cele spuse prin inspirație: „Căminul ar trebui să fie ceea ce implică acest cuvânt. Ar trebui să fie un mic colț de cer pe pământ, un loc în care sentimentele să fie cultivate cu grijă și nu înăbușite. Fericirea noastră depinde de felul în care cultivăm dragostea, împreună-simțire și adevărata curtoazie unii față de alții.” (*Căminul adventist*, ed. 1996, p.13), atunci cu adevărat familia este locul unde mă simt bine.

Este biserica o familie ?

Când privesc asupra bisericii, mă întreb: Este oare biserica o familie? Au membrii ei simțământul apartenenței nu doar la o organizație formală, ci și la o rudenie? Pot spune cu adevărat așa cum și cântă : „Asta mi-i frăția, cu ei mă-nru-desc, noi suntem poporul Tatălui Ceresc”?

Eu pot să spun că pentru mine biserica este o familie. Cei care o compun sunt asemenea mie – păcătoși. Niște păcătoși

care se luptă să devină sfinți, asemenea Tatălui lor ceresc. Uneori însă, mă simt înstrăinat în propria familie. Vin la casa de rugăciune, cânt împreună cu familia, particip la rugăciune împreună cu ei, ascult alături de ei predica. Dar nimeni nu se roagă pentru mine. Nimeni nu vorbește direct sufletului meu. Conversația din pauze este ori formală, ori cu totul departe de ceea ce m-ar interesa.

De fapt, trebuie să constat că pe unii dintre cei care formează familia bisericii nici nu-i cunosc. De-abia dacă știu bine cum îi cheamă. Nu știu dacă am schimbat câteva vorbe cu ei. Cât despre a-i vizita acasă sau a-i invita la mine, nici vorbă. Suntem așa un fel de rude prin alianță, dar o alianță pe care nu eu am încheiat-o, ci alții. Eu m-am pomenit, pur și simplu, cu ei în familie. Nu știu prea bine cum au intrat în familie, ce rol joacă acolo și mai ales cât de mult le pasă de mine.

Dar, oricum, sunt familia mea, deși uneori mi-e așa de dor să se îplinească cele spuse de Maleahi: „Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul ; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat ; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.” Maleahi 3,16. Da, mi-e dor să vorbim „adesea” unul cu altul !

Școala de Sabat – familia bisericii la studiu

De fapt, există un loc unde se vorbește mult împreună – Școala de Sabat. Și nu doar se vorbește, ci se și studiază Cuvântul lui Dumnezeu.

Este partea cea mai activă a întâlnirii mele cu familia bisericii. Aici, în Școala de Sabat, pot să-mi aduc aminte de dragostea dintâi descoperind adevărurile extraordinare, pe care Dumnezeu vrea să mi le împărtășească. „Din punct de vedere al influenței educative, Biblia este fără rival. Nici un alt domeniu de cercetare nu conferă capacităților minții o vigoare care să poată fi comparată cu puterea intelectuală, generată în efortul de a surprinde și de a pătrunde adevărurile uimitoare ale revelației divine.” (*Minte, caracter, personalitate*, vol.1, ed. 2000, p. 99)

Și mai este ceva. Fiind vorba de o școală și deoarece scopul oricărei școli este acela de a educa, Școala de Sabat folosește o metodă pe care pedagogia modernă a descoperit-o cu greu și a considerat-o o revelație, și anume că „Menirea cea mai înaltă a educației nu este doar aceea de a comunica informații, ci de a conferi o putere de viață, care poate

fi primită numai prin intermediul contactului minții cu mintea și al sufletului cu sufletul. Numai viața poate inspira viață”. (*Minte, caracter, personalitate*, vol.1, ed. 2000, p. 195). Iar Școala de Sabat este viață!

Grupa Școlii de Sabat – locul unde mă simt cu adevărat bine

Dar Școala de Sabat n-ar fi așa de importantă pentru mine, dacă ar lipsi studiul pe grupe. Trebuie să mărturisesc și să spun că în grupa mea de Școală de Sabat mă simt cu adevărat bine. Ei sunt o familie pentru mine.

De-abia aștept să ne întâlnim. Acolo chiar vorbim adesea unul cu altul. Avem un timp al nostru, în care să ne spunem bucuriile și necazurile, frământările și îndoielile. Ne povestim ce-am mai făcut în timpul săptămânii. Și ne rugăm. Dar nu spunem rugăciuni, ci ne rugăm cu adevărat unul pentru altul și împreună pentru cei pe care-i avem pe suflet. Avem lista noastră de rugăciune, pe care o îmbogățim mereu. Și ne bucurăm ori de câte ori Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre.

Bineînțeles că studiem Cuvântul lui Dumnezeu. Dar studiul nostru

nu este niciodată rigid, încrămenit în tipare. În studiul nostru este viață. Și am observat ceva. Pe măsură ce studiem mai intens, mintea noastră parcă se deschide și înțelegem din ce în ce mai mult care este voia lui Dumnezeu. Cred că afirmația soriei White că: „Studiul Cuvântului lui Dumnezeu dezvoltă continuu mintea și întărește intelectul. Nu există nimic care să curețe și să ridice în așa fel caracterul și să dea vigoare fiecărei aptitudini ca exercițiul continuu al minții de a prinde și a pricepe greutatea și importanța adevărilor.” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, ed.1999, p. 574) este adevărată pe deplin.

Dar mai este ceva. Nouă nu ne ajunge niciodată timpul. Așa că ne-am hotărât să ne întâlnim și peste săptămână. Uneori la mine acasă, alteori la altcineva. Așa ca în familie. Ce fel de familie am fi, dacă nu ne-am vizita ?

Nu ne întâlnim doar ca să studiem. Nu, avem o mulțime de lucruri de făcut. Avem prieteni pentru care să ne rugăm. Sunt unii pe care-i vizităm, ca să studiem cu ei. Alteori, mergem împreună să ajutăm pe câte cineva în nevoie. Dar ținta noastră principală este câștigarea de suflete. Așa că avem propriile noastre proiecte misionare. Acum, ne-am hotărât să facem câteva abonamente la *Semnele Timpului* și să le ducem personal celor la care ne gândim, ca fiind câmpul nostru misionar. Este un efort, dar merită făcut.

Sunt multe alte lucruri care fac din grupa Școlii de Sabat locul unde mă simt cu adevărat bine, dar nu vi le pot dezvălui pe toate, căci aparțin familiei noastre! Dar ceva pot să vă spun – fiecare dintre voi puteți face din grupa voastră de Școală de Sabat locul unde să vă simțiți cel mai bine. Doar voi puteți face ca această dorință să devină realitate! Nu singuri. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2,13).

Cereale pentru inima ta

Gily Ionescu,

directorul Departamentului
Sănătate și Temperanță al
Uniunii Române

În urmă cu câțiva ani, când Departamentul Agricol al SUA a publicat prima ediție a piramidei alimentației sănătoase, un prieten s-a arătat foarte nemulțumit de idee. „Piramidele mă fac să mă gândesc la faraoni morți, nu la mâncare”, spunea el. „În plus, primul lucru pe care oamenii îl văd atunci când se uită la piramidă sunt produsele lactate și carnea, alimente departe de a fi cele mai sănătoase...” (Și, ca să fiu sincer, aceasta am văzut și eu când am privit din nou piramida...). „Cu ce ai înlocui-o?”, l-am întrebat, simțind că atitudinea lui „antipiramidă” era puțin exagerată... „Aș alege ceva mai aproape de natura noastră, ceva mai uman – o inimă, de exemplu. Inima are patru cămăruțe, așa că aș pune fiecare grup alimentar major în câte o cămăruță, și aceasta ar fi „inima” alimentației sănătoase!”

Nu cred că ideea lui are vreo șansă să devină populară, dar mi-a plăcut conceptul pe care încerca să-l accentueze: sunt unele alimente care alcătuiesc inima, baza alimentației sănătoase. Cerealele sunt, probabil, exemplul cel mai bun. Ele sunt atât de importante, încât specialiștii recomandă adulților să consume nu mai puțin de 6-11 porții în fiecare zi, dintre care cel puțin 2-3 ar trebui să fie cerealele integrale.¹

Integrale sau rafinate?

Consumul mediu de cereale integrale în SUA este de numai o jumătate de porție pe zi.² În România, deși nu avem date exacte, este probabil ca situația să fie și mai rea, ținând seama de lipsa de educație a populației în privința importanței cerealelor integrale și de relativa dificultate în procurarea acestora. Chiar în rândul adventiștilor de ziua a șaptea din România, cel puțin o treime nu consumă deloc pâine sau cereale integrale. Ca urmare, o mare parte din

români sunt cronic lipsiți de substanțe nutritive foarte valoroase și nu se pot bucura de proprietățile protectoare, deosebite, pe care cerealele integrale le conferă. Aceste alimente au efecte benefice în diabet, protejează împotriva mai multor forme de cancer și, recent, s-a demonstrat că au efecte protectoare puternice împotriva bolilor cardiovasculare.

Este interesant de remarcat că alimentul nr. 1 – cerealele integrale – este capabil să ne protejeze împotriva ucigașului nr. 1 – bolile cardiovasculare. Despre cât de puternic este acest ucigaș ne putem face o idee gândindu-ne că el ia viața a 2 români la fiecare 3 minute...

Efectele protectoare ale cerealelor integrale față de bolile cardiovasculare sunt dovedite de multe studii recente și sunt atât de recunoscute, încât în SUA, *Food and Drug Administration* (Administrarea hranei și a drogurilor) permite inscripționarea lor, sub forma unei afirmații „cerealele integrale reduc riscul de boli de inimă”, pe etichetele alimentelor care conțin cel puțin 51% cereale integrale (grâu integral, ovăz integral, porumb, orz și orez).³

Ce arată studiile?

Dovezile privitoare la protecția împotriva maladiilor cardiovasculare ale cerealelor integrale sunt impresionante. Patru studii diferite, care au totalizat peste 65.000 de bărbați și peste 109.000 femei ca participanți, efectuate în SUA și Finlanda, în anii '90, au arătat că, pe măsură ce consumul de fibre din cereale sau de alimente pe bază de cereale integrale crește, incidența cardiopatiei ischemice scade.^{4,5,6,7}

Unul din cele mai mari studii de acest fel, publicat în 1999, în prestigioasa revistă *American Journal of Clinical*

Nutrition, a investigat legătura dintre dietă și bolile de inimă la un grup de 75.521 de femei, cu vârstă între 38 și 63 de ani, supravegheate timp de 10 ani. Cercetătorii au descoperit că cele care consumau mai multe cereale integrale sufereau de mai puține boli de inimă. Pentru fiecare porție de cereale integrale, consumată pe zi, riscul de deces, ca urmare a unei boli de inimă, scădea cu 9%. Femeile care au consumat cele mai multe cereale integrale – aproape 3 porții/zi – s-au bucurat de o reducere de peste 30% a riscului de boli cardiovasculare, comparativ cu femeile care consumau mai puțin de o porție pe zi. Alimentele cu cel mai mare efect protector au fost cerealele integrale pentru micul dejun, orezul brun și țărâța de grâu.

Același efect protector a fost evidențiat și de studiul de sănătate al adventiștilor de ziua a șaptea din California, efectuat pe un număr de 31.208 adventiști albi. Riscul de cardiopatie ischemică a fost cu 44-50% mai redus la cei care consumau preferențial pâine și cereale integrale, comparativ cu cei care foloseau de obicei pâine albă și cereale rafinate.⁸

Mecanismele protecției

Se crede că efectele benefice ale cerealelor integrale pentru bolile cardiovasculare sunt rezultatul mai multor mecanisme. Printre acestea se includ:

1. Cerealele integrale sunt surse foarte bune de fibre, vitamina E și acid folic. **Fibrele** par să fie unul din factorii protectori majori din cerealele integrale, în așa măsură încât o creștere a consumului de fibre alimentare, totale, de numai 10g pe zi, a produs o diminuare a riscului de infarct cu aproape 20% la bărbați.⁹ Țărâța este sursa de fibre din cereale. **Vitamina E** este un antioxidant puternic, prezent în germenele bobului de cereale. Ea poate preveni oxidarea particulelor LDL (care conțin colesterolul „rău”), reducând astfel efectul lor dăunător asupra vaselor sangvine. **Acidul folic** este o altă substanță nutritivă esențială. Rolul lui în protecția față de bolile de inimă este conferit de capacitatea de a scădea nivelul sangvin al *homocisteinei*. Homocisteina este un compus de metabolism a cărui concentrație mărită în sânge indică un risc crescut de boli de inimă. Tot în țărâță este locul în care se găsește și acidul folic din cereale.

2. Cerealele integrale (spre deosebire de cele rafinate) tind să fie digerate și absorbite încet, ceea ce atenuează creșterea nivelului glucozei în sânge și a secreției consecutive de insulină. Consumul unor alimente cu astfel de proprietăți (așa-numitele alimente cu **index glicemic scăzut**) poate reduce concentrația colesterolului LDL. Excesul de LDL-colesterol este deosebit de toxic pentru

sistemul cardiovascular, întrucât poate bloca arterele prin ateroscleroză, crescând astfel riscul de infarct.

3. Cerealele integrale conțin mulți alți antioxidanți și compuși fitochimici, care este foarte posibil să aibă efecte protectoare față de bolile de inimă. **Seleniul**, de exemplu, este un micronutrient cu proprietăți antioxidante puternice. Țărâța cerealelor este o sursă bună de seleniu. **Fitoestrogenii** par să fie responsabili și ei de o parte din efectele protectoare.

Recomandări

Care este consumul optim de cereale integrale?

Deși mulți specialiști recomandă ca cel puțin 2-3 porții zilnice de cereale să provină din cerealele integrale, studiile nu au evidențiat existența unei cantități „prag” din perspectiva beneficiilor pentru sistemul cardiovascular; cu cât cineva mănâncă mai multe cereale integrale, cu atât riscul de deces prin boli de inimă scade. Cu alte cuvinte, ne putem aștepta să obținem beneficii suplimentare pentru inimă prin creșterea consumului de cereale integrale cu mai mult de 3 porții pe zi. **O porție de cereale este egală cu o felie de pâine sau ½ ceașcă de cereale preparate (colivă), orez gătit sau paste făinoase.** Cei care însă au obișnuit să consume aproape exclusiv cereale rafinate sunt sfătuiți să facă această schimbare treptat, pe parcursul câtorva săptămâni, pentru a îngădui timp suficient tubului digestiv să se adapteze la noul nivel de ingestie de fibre. În caz contrar, este posibil ca, după câteva zile, modificările digestive, ce apar, să creeze falsa impresie că o astfel de dietă este rău tolerată de organism (am auzit de nenumărate ori scuza „eu nu pot consuma cereale integrale pentru că am colită”) și să descurajeze.

Cum aş putea să includ mai multe cereale integrale în alimentație?

Primul și cel mai important lucru pe care românii l-ar putea face ar fi

Pierderea de substanțe nutritive prin rafinarea cerealelor¹¹

Minerale	% pierdere	Alte substanțe nutritive	% pierdere
▪ Calciu	54%	▪ Acid pantotenic	57%
▪ Magneziu	84%	▪ Vitamina B ₆	87%
▪ Fosfor	69%	▪ Acid folic	41%
▪ Potasiu	74%	▪ Fibre	79%
▪ Zinc	76%	▪ Acizi grași esențiali	47%
▪ Cupru	62%	▪ Mulți compuși fitochimici și	
▪ Mangan	82%	antioxidanți se pierd în bună măsură.	

să prefere **pâinea integrală**. S-ar putea ca pentru unii să nu fie deloc ușor (din motive subiective), dar merită efortul. Nu peste mult timp veți descoperi cât de mult vă bucurați de superioritatea gustului și a consistenței pâinii adevărate.

Alte sugestii utile ar putea fi:

➤ Folosiți orez brun (roșu), în loc de orez decorticat. Chiar dacă este mai scump, valoarea sa nutritivă justifică pe deplin diferența de preț.

➤ Căutați o sursă de făină integrală și învățați să gătiți pâine neagră de casă. „Este mai multă religie într-o felie bună de pâine decât își închipuie mulți.”¹⁰

➤ Includeți cât mai des în alimentație fulgi de cereale integrale (de ex. fulgi de ovăz), fie la micul dejun, fie la celelalte mese (ca ingredient în rețete de drob, chifteluțe vegetale etc.).

➤ Porumbul boabe, fiert sau din conservă, este o altă alternativă atunci când este consumat integral.

Advenștii sunt cunoscuți pentru preocuparea și spiritul de inițiativă în domeniul alimentației sănătoase. Aș dori să le sugerez celor care au posibilitatea să ia în calcul deschiderea unei brutării de pâine integrală. Este o modalitate excelentă de slujire a nevoilor semenilor.

Bibliografie

1. United States Department of Agriculture, United States Department of Health and Human Services. *Dietary Guidelines For Americans* 5th ed., 2000, p 22.
2. Albertson A, Tobelmann R. Consumption of grain and whole-grain foods by an American population during the years 1990–1992. *J Am Diet Assoc* 1995;95:703–4.

3. U. S. Food and Drug Administration, Center for Food Safety and Applied Nutrition, Office of Food Labeling. Health Claim Notification for Whole Grain Foods. July 1999. <http://vm.cfsan.fda.gov/~dms/flgrains.html>, accessed on March 12, 2002.

4. Bell LP, Hectorn KJ, Reynolds H, Hunninghake DB. Cholesterol-lowering effects of soluble-fiber cereals as part of a prudent diet for patients with mild to moderate hypercholesterolemia. *Am J Clin Nutr* 1990;52(6):1020-6.

5. Pietinen P ; Rimm EB ; Korhonen P ; Hartman AM ; Willett WC ; Albanes D ; Virtamo J. Intake of dietary fiber and risk of coronary heart disease in a cohort of Finnish men. The Alpha-Tocopherol, Beta-Carotene Cancer Prevention Study. *Circulation* 1996; 94(11):2720-7.

6. Rimm EB ; Ascherio A ; Giovannucci E; Spiegelman D; Stampfer MJ; Willett WC. Vegetable, fruit, and cereal fiber intake and risk of coronary heart disease among men. *JAMA* 1996; 275(6):447-51.

7. Liu S; Stampfer JM; Hu FB; Giovannucci E; Rimm E; Manson JE; Hennekens CH; Willett WC. Whole-grain consumption and risk of coronary heart disease: results from the Nurses' Health Study. *Am J Clin Nutr* 1999;70:412–9.

8. Fraser GE, Sabate J, Beeson WL, Strahan TM. A possible protective effect of nut consumption on risk of coronary heart disease. The Adventist Health Study. *Arch Intern Med* 1992;152:1416–24.

9. Idem Ref. No. 6.

10. E.G. White, *Counsels on Health*, p.117, 1890.

11. USDA, Reference Nutrition Data Base.

CD „GALILEANUL”

Ce conține CD-ul?

Cele 16 seminarii și programul special din 16 martie 2002 (fișiere Real Payer, 80k stream) pot fi urmărite pe computer sau proiectate pe ecran mare) + cele 4 seminarii suplimentare (format 28k stream). CD-ul mai conține:

- rezumatele celor 16 seminarii;
- Site-ul www.galileanul.ro offline;
- Site-ul www.intercer.org/galileanul offline;
- Fotografii, reportaje, buletine informative cu știri din timpul seminarului;
- Real Player 8 Basic Free (kit de instalare).

CD-ul este produs de INTERCER, cu aprobarea scrisă a Hope Media Center. Distribuția CD-urilor începe la 1 aprilie 2002, în ordinea comenzilor primite.

Cât costă?

Pentru România: 50.000 lei + taxe poștale (circa 15.000 lei pentru un CD trimis ramburs); plata se face la primirea coletului (sistem ramburs); pentru străinătate: 3 dolari + taxe poștale (depinde de țară).

Unde comand?

Pentru România: Asoc. Internet spre Cer, CP. 27, OP 3, Slobozia, jud. Ialomița, cod 8400; tel. 043.230830; 093.673357, prin e-mail la info@intercer.org sau prin formularul de Internet www.intercer.org/galileanul/cd.html.

Pentru străinătate: la tel. 1-604-467-8301 (Canada), prin e-mail la info@intercer.org sau prin formularul de pe Internet amintit mai sus.

Concert – Ambasadorii Speranței

Formația muzicală „Ambasadorii Speranței” organizează un program cu prilejul Festivalului narciselor, care va avea loc în zilele de 17-19 mai 2002, la Căminul cultural din comuna Vad, jud. Brașov, la care vor fi invitate diferite persoane, în frunte cu președintele conferinței, Emilian Niculescu, și alți pastori din Biserica Adventistă.

Programul va începe vineri seara (17 mai). În Sabat dimineață (18 mai), serviciul de închinare va fi susținut de pastori invitați și formația muzicală menționată. În același Sabat după-amiază, între orele 17 și 19, va avea loc concertul propriu-zis.

Pentru duminică, 19 mai, este prevăzut un program special, care va avea loc în mijlocul naturii.

Ambasadorii Speranței

Radio „Vocea Speranței”

RVS emite pe unde scurte pe frecvența de 13.720 KHz (22 m) între orele 19⁰⁰ și 20⁰⁰.

Adventist în închisoare – Coreea de Sud

Curtea Militară din Coreea de Sud a emis o sentință prin care un tânăr adventist de 22 de ani va fi trimis în închisoare, pe o perioadă de trei ani, pentru refuzul său de a purta arme în instruirea din serviciul militar. După rapoartele oficialităților adventiste, Youngchul Yoon este doar unul dintre miile de tineri care refuză să satisfacă serviciul militar, pe motive de convingere religioasă, sau care sunt forțați să aleagă între compromiterea convingerilor lor și închisoare. Legea serviciului militar din Coreea de Sud nu are nici o prevedere pentru cei care refuză serviciul militar, pe baza credinței sau convingerilor etice. În Coreea de Sud, sunt aproximativ 10.000 de persoane care au refuzat efectuarea serviciului militar, fapt ce a dus la închiderea lor.

(Rezumat după Tadaomi Shimyo / ANN Staff)

Program de evanghelizare – India

Mai mult de o mie de persoane au fost botezate în cursul primei serii de evanghelizare, susținute de o femeie. Programul de 11 zile a demonstrat impactul extraordinar pe care femeile îl pot avea atunci când împărtășesc dragostea lui Dumnezeu prin predicare, a declarat Ardis Stenbakken, directorul Departamentului Misiunea Femeii, din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Hepzibah Kore, conducătoarea acestui departament în India, a avut ideea acestei serii de evanghelizare și a făcut ca totul să poată avea loc. Zece echipe de pastori locali, împreună cu soțiile lor, au pregătit calea în săptămânile anterioare evanghelizării, prin preluare de către femei a conducerii întâlnirilor. Echipele au lucrat în zece localități din jurul orașului Thanuku, unde există deja o biserică adventistă.

(rezumat după Bettina Krause / ANN)

Poliția a închis o biserică adventistă – Azerbaidjan

Autoritățile locale au întrerupt un serviciu divin al Bisericii Adventiste din Gyanja, vestul Azerbaidjanului, în data de 24 februarie, spunând că biserica nu a obținut certificatul de înregistrare. Poliția a adunat declarații de la persoanele prezente la întâlnire și a spus conducătorilor bisericii că următoarele întâlniri trebuie sistate până la viitoare comunicări. Clădirea bisericii va fi închisă pentru a-i împiedica pe membrii ei să se adune pentru servicii de închinare. După acest incident, conducătorii bisericii din Gyanja au făcut demersuri pentru a se întâlni cu oficialii orașului și lucrează pentru

a aduna documentele care atestă conformitatea lor cu cererile privitoare la înregistrarea religiei.

Guvernul din Azerbaidjan a declanșat o campanie națională de reînregistrare a tuturor grupărilor religioase. Conducătorii adventiști locali au declarat că toate documentele necesare reînregistrării au fost predate, spre examinare, înainte de 1 februarie, data limită, dar că certificatul nu a fost încă emis. Într-un interviu luat de Keston News Service, Aleksander Kozlov, membru al Comitetului de stat pentru relația cu organizațiile religioase, a declarat că aprobarea pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va fi dată de către comitet „foarte curând”. Când a fost întrebat în legătură cu întreruperea serviciului divin din Gyanja, Kozlov a recunoscut că acest lucru a avut loc, spunând: „Asemenea raiduri sunt neplăcute, mai ales când au loc în mijlocul serviciului divin”.

(Rezumat după Bettina Krause / ANN)

Propunere de lege pentru protecția adventiștilor – Brazilia

Propunerea de lege, care are în vedere protecția adventiștilor din Brazilia, merge un pas mai departe, prin aprobarea ei săptămâna trecută, de către un comitet guvernamental de înalt nivel.

Comitetul Constituției și Justiției (CCJ) din cadrul Camerei Deputaților a aprobat propunerea de lege în data de 20 martie.

Legea, semnată de deputatul Silan Braseriro, intenționează să protejeze cetățenii ale căror convingeri religioase nu le permit să studieze sau să susțină examene sâmbăta. Dacă va fi acceptată, legea va permite organizarea examenelor duminică și va preveni ca alte examinări publice, examene de admitere în instituții sau teste de școală să se desfășoare sâmbăta.

„Asemenea proiecte se bazează pe principiul constituțional de inviolabilitate a libertății de conștiință și credință și reafirmă că nimănui nu-i vor fi negate drepturile, din cauza convingerilor religioase, filozofice sau politice”, a declarat deputatul Geraldo Magela, secretar al CCJ.

Propunerea de lege va fi supusă unei ultime analize și apoi va fi analizată de către Senatul Federal. „Ultimul pas pentru această victorie în domeniul libertății religioase va fi aprobarea proiectului într-o sesiune plenară a Senatului Federal”, a explicat deputatul Geraldo Magela.

(rezumat după Siloe de Almeida / ASN / ANN Staff)

la odihnă

Roată-Moale Elisabeta (4 aprilie 1921, Lița, jud. Teleorman – 1 ianuarie 2002). În anul 1941, se căsătorește cu Gheorghe Roată-Moale, căsătorie din care au rezultat cinci copii, dintre care patru, împreună cu familiile lor, sunt în biserica Domnului. A avut harul să-i vadă și să-i crească pe cei nouă nepoți și doi strănepoți. A fost botezată în anul 1954, în comunitatea Lița, de pastorul Chițu Marin. Timp de 20 de ani, a fost în slujba de primă diaconasă. Rămâne văduvă în anul 1988, dar frecventează regulat serviciile divine până în clipa în care trece la odihnă.

A trecut la odihnă în speranța învierii celor dragi și a revederii cu cei dragi. Serviciul de înmormântare a fost oficiat de frații pastori: Chițu Marin și Peicu Virgil.

Cioenaru Valeria (n. 17.06.1936 – d. 04.03.2002).

Sora Valeria născută Popa în localitatea Posești, într-o familie care i-a transmis dragostea și respectul față de Dumnezeu, a fost botezată la 09.01.1952 și s-a căsătorit cu Cioenaru Paul la 20.06.1965, crescând împreună patru copii, astăzi credincioși, doi băieți și două fete, care le-au dat 14 nepoți. Și-a încheiat alergarea la Băicoi, în speranța întâlnirii cu Mântuitorul în ziua învierii. Cuvântul de mângâiere a fost rostit de frații pastori Rădoiaș și Cristea.

Constantin Balotă (1910-2001) s-a născut în comuna Bordești, jud. Vrancea. A primit credința adventistă din fragedă tinerețe. Înfruntând ostilități diverse, pe căile întortocheate ale vieții, și-a păstrat un suflet cald, atașamentul față de Dumnezeu, față de biserica Sa și dispo-

ziția de ajutorare a ei și a altora. După multe peripeții în ultimele trei decenii, s-a stabilit la Berna – Elveția, unde a fost o gazdă bună, prin soția sa Silvia, pentru cei ce vizitau Diviziunea și de unde, în regimul trecut, a făcut demersuri forurilor din țară și din străinătate, în favoarea libertăților religioase din țara noastră. Anii mulți, adunați, i-au permis să se bucure din plin de recăștigarea parțială a patrimoniului bisericii noastre de la Stupini, atât de mult dorită de el, și de plinătatea libertăților religioase de după 1989.

Tache Petre (28.10.1926-28.01.2002). Botezat în 1947, de pastorul Gheorghioșor, în biserica din Popa Tatu, căsătorit în 1949 cu sora Alexandrescu Cornelia, cu care a conviețuit 53 de ani și au avut trei copii, fratele Tache Petre a dus lupta credinței prin încercări și greutăți. La 4 ian. 2002, a pierdut contactul cu lumea din jur, după ce a dat ultimele sfaturi celor dragi din familie. Decesul a survenit la 28 ianuarie, 2002, în localitatea Câmpina. Cuvintele de mângâiere și speranță au fost rostite de frații pastori Micu Paulin și Marius Andrei.

Șolea I. Constantina (n. 4.10.1907 – d. 12.04.2002), născută la Panaghia, jud. Dolj. Se căsătorește în 1925 cu pastorul Șolea Ioan, urmându-l în lucrarea sa din Conferințele Oltenia și Muntenia. Trece la odihnă la Craiova și este înmormântată alături de soț, în localitatea natală. Au luat parte la înmormântare un grup de frați și surori din comunitățile Craiova și Panaghia. Cuvintele de mângâiere au fost rostite de pastorii Unteșu Viorel, Geantă Daniel și Dumitru Popa.

Între 17 și 19 aprilie, la sediul Conferinței Generale din Silver Spring, a avut loc Comitetul de primăvară al Conferinței Generale. De regulă, acest comitet are o participare redusă, spre deosebire de Comitetul anual, din octombrie, la care sunt invitați toți membrii Comitetului Executiv. Datorită situației din Statele Unite, din toamna trecută, comitetul s-a desfășurat cu o participare foarte redusă și o agendă simplificată, astfel încât la Comitetul de primăvară au fost invitați toți membrii pentru a discuta chestiuni importante, care au rămas din agenda toamnei trecute, și altele care au fost prevăzute pentru această ocazie.

Miercuri dimineața, comitetul a început cu un mesaj devoțional, prezentat de dr. Angel Rodriguez, director al Institutului pentru Studii Biblice (BRI). Predicile de dimineață, din cele trei zile, au avut un subiect comun: harului lui Dumnezeu. Cel de ieri a purtat titlul „Minunea harului Său”. Cel de joi a fost prezentat de fr. Roy Adams, din redacția revistei oficiale a bisericii, *Adventist Review*, și a avut titlul „Motivația harului Său”, iar cel de vineri a aparținut fr. Carlos Puyol și a avut titlul „Manifestarea harului divin”.

În continuare, fr. Jan Paulsen a rostit un scurt cuvânt de introducere, în care s-a referit la cele trei teme majore, urmărite de Conferința Generală în acest mandat (unitate, creștere, calitatea vieții), despre care a afirmat că redau „etosul și conștiința de sine”, „geniul adventismului”. Cele trei teme au fost adoptate în aprilie 2001, ca reprezentând valorile strategice ale bisericii, care trebuie să se manifeste în activitatea și viața zilnică. Deciziile, prioritățile și finanțele bisericii trebuie să reprezinte aceleași valori majore.

În continuare, fr. Jan Paulsen a schițat subiectele majore ale agendei. Înainte să fie abordată agenda, a avut loc o mică ceremonie de apreciere pentru activitatea îndelungată, desfășurată la Conferința Generală de patru personalități deosebite ale bisericii: Robert Rawson, care și-a încheiat, cu această ocazie, activitatea de trezorier al Conferinței Generale și a trecut la pensie; dr. George Reid,

Comitetul Executiv al Conferinței Generale

17-19 aprilie 2002

până nu demult director al BRI, de asemenea trecut la pensie; dr. Don Sahly, care în ultimii doi ani a condus Centrul pentru dezvoltarea conducerii și care a acceptat postul de președinte al Universității de Sud-Vest, și Ralph Watts, care și-a încheiat activitatea îndelungată, de director pentru ADRA Internațional. Cei patru au fost însoțiți de soțiile lor, care, de asemenea, au primit cuvinte de apreciere și flori.

În cursul primei zile, au fost dezbătute în principal două puncte ale agendei. Primul s-a numit „Filosofia remunerării în biserică” și a ocupat toată dimineața. Acesta este un document cu totul nou, scris pentru a înlocui documentul similar din *Working Policy*. Obiectivul documentului este să asigure condițiile ca fiecare angajat al bisericii să primească un salariu care să asigure un nivel de trai rezonabil, în funcție de nivelul economic al fiecărei regiuni. Afirmând principiile egalității și ale sacrificiului de sine, trebuie acceptat faptul că responsabilitățile sporite aduc și sacrificiu sporit. În continuare, pastorul care lucrează direct în păstorie și misiune are locul central în structura salarizării în biserică. Documentul urmărește atingerea unui nivel mai înalt de coerență și consecvență între diferite sisteme de remunerare, folosite în organizații și instituții ale bisericii, limitând cât se poate de mult utilizarea unor criterii de salarizare particulare pentru instituții ale bisericii, cum sunt de exemplu cele educaționale. Totuși, potrivit acestui plan, diviziunile au mai multă libertate să ia decizii privind scala de salarizare, potrivit situațiilor specifice. După dezbateri, documentul a fost acceptat în principiile sale de bază, urmând ca aspectele practice și legale să fie studiate în continuare, pentru ca documentul în forma finală să fie

supus votului Consiliului Anual, în luna octombrie.

Reorganizarea lucrării din Africa

Al doilea subiect important al zilei a fost dezbaterile raportului comisiei privind reorganizarea lucrării din Africa, unde acum se află peste patru milioane de membri și numărul crește în continuare foarte rapid. Din trei adventiști, unul se află astăzi în Africa. Numai în Africa de est, în fiecare zi se botează patru mii de persoane. Fr. Joseph Ola, președintele bisericii din Nigeria, aducând în discuție dificultățile materiale ridicate de această creștere rapidă, spunea: „Câteodată stau seara și mă rog: Doamne, dă-mi aceste suflete! Dar apoi, în inima mea se ridică o întrebare: Dar, Doamne, unde îi voi adăposti?”

Până în prezent, teritoriul african era fragmentat între trei diviziuni, două câmpuri misionare și o uniune atașată direct Conferinței Generale, din rațiuni rasiale și istorice (Africa de sud). În urma votării (în unanimitate) a acestui raport, lucrarea din Africa se reorganizează astfel: se înființează o noua diviziune, ridicând la trei numărul de diviziuni exclusiv africane; cele două câmpuri misionare, care cuprind teritorii ale Africii de nord, rămân în componența celor două diviziuni (Euro-Africa și respectiv Trans-Europeana); Uniunea Africii de sud se integrează într-una dintre diviziuni.

Cele trei diviziuni vor fi:

1. Diviziunea Africa de est și centrală (EAD), care cuprinde șapte uniuni de misiuni și două misiuni, acoperind între altele Congo, Ruanda, Tanzania și Uganda.

2. Diviziunea Africa sudică (SFD), care cuprinde patru uniuni de misiuni, două uniuni de conferințe și un câmp misionar, acoperind, între altele,

Angola, Mozambic, Zambia, Zimbabwe și Africa de sud.

3. Diviziunea Africa de vest (WAD), care cuprinde patru uniuni de misiuni și o uniune de conferințe, acoperind între altele Africa centrală, Ghana, Nigeria, Niger, Ciad, Mali, Guinea și Mauritania. Aceste modificări urmează să fie activate de la 1 ianuarie 2003. Un comitet de tranziție va fi numit pentru a asigura parcurgerea optimă a acestei perioade de reorganizare. Așa cum observați, cele două mari uniuni africane ale diviziunii noastre devin parte a Diviziunii Africa sudică, ceea ce va reduce numărul de membri la mai puțin de jumătate.

Aceste modificări reflectă atât creșterea viguroasă, cât și maturizarea lucrării din Africa. Fr. Matthew Bediako, originar din Ghana, secretarul Conferinței Generale, și-a exprimat sprijinul pentru această reorganizare, spunând: „Acum vom vedea cu adevărat Africa zburând!”

A fost, de asemenea, adoptată o declarație care cheamă biserica din Africa de sud să desăvârșască lucrarea de integrare rasială în toate structurile sale administrative. În 1991, Comitetul Executiv al Conferinței Generale votase ca, într-o perioadă de doi ani, această integrare să aibă loc. Cele două uniuni existente anterior, separate pe criterii de culoare și rasă, s-au unit, dar unele conferințe încă nu au făcut pașii necesari. Fr. Paulsen a vorbit despre „durerea și tulburarea” pe care i le produc aceste realități care ar fi trebuit să fie depășite. Comitetul de numiri s-a întrunit pentru a-l desemna pe noul trezorier al Conferinței Generale. După o dezbatere destul de scurtă, a fost votat fr. Robert Lemon, actualmente trezorier adjunct. Plenul Comitetului Executiv a votat joi această nominalizare. Fostul trezorier, fr. Robert Rawson, slujise în biserică timp de 44 de ani, atât în Statele Unite, cât și în misiune (Singapore, Japonia și Filipine), și fusese ales la Conferința Generală în 1995. Fr. Lemon aduce cu sine o experiență de treizeci de ani în finanțele bisericii, dintre care 10 în misiune africană (Zair și Coasta de Fildes). Fr. Steven Rose a fost, de asemenea, votat pentru poziția de trezorier adjunct, rămasă liberă după alegerea fr. Lemon ca trezorier.

În cursul zilei de joi, a fost discutat pe larg un proiect de modificare a procesului electiv la sesiunea

Conferinței Generale. Potrivit regulilor urmate până în prezent, comitetul de numiri lucrează în timpul sesiunii. Având în vedere numărul foarte mare de poziții alese, care trebuie discutate și votate de comitetul de numiri pentru a fi prezentate adunării generale, s-a propus ca membrii comitetului de numiri să fie desemnați din timp de diviziuni și să înceapă activitatea cu o zi sau mai multe înainte de deschiderea sesiunii. Astfel ar fi posibil ca, la deschidere, adunarea generală să voteze numele noului președinte, și întreaga activitate a comitetului de numiri ar fi eliberată, într-o anumită măsură, de sub presiunea timpului. De asemenea, persoanele nominalizate în comitet pentru diferite poziții ar putea avea ceva mai mult timp de reflecție și consultare cu familia pentru acceptarea chemării. Totuși, au fost aduse în discuție unele posibile efecte negative ale acestui sistem, cum ar fi posibilitatea de influențare a delegaților care vor fi desemnați în comitetul de numiri și formarea de grupuri de interese – lucru pe care biserica l-a descurajat întotdeauna în procesul de numire a conducătorilor. De asemenea, s-a argumentat că este foarte important ca adunarea generală să fie cea care votează membrii comitetului de numiri, și nu diviziunile. Supusă votului, propunerea de modificare a procesului electiv a fost respinsă.

Un sistem simplificat, de daruri și colecte

Joi, 19 aprilie, a fost votat și un sistem simplificat, de daruri și colecte, care urmărește o ancorare mai bună în modelul biblic, privitor la dăruire, ca act al închinării. Potrivit acestui plan, se va renunța la colectele speciale, destinate diferitelor departamente și proiecte. Se va preciza ce procentaj din darurile colectate la biserica locală rămâne la acest nivel pentru activități și proiecte locale; partea care va fi trimisă la conferință va fi în așa fel distribuită, încât să asigure funcționarea echilibrată a diferitelor departamente la toate nivelurile organizației. Se va da o atenție specială responsabilității financiare și transparenței tuturor operațiunilor. Cei care doresc să facă donații specifice pentru anumite proiecte au în continuare posibilitatea să o facă, și dorința donatorilor va fi

respectată. La comitetul din octombrie, vor fi prezentate instrucțiunile specifice pentru aplicarea acestui nou plan care, după cum se consideră, va încuraja dăruirea sistematică, va accentua dimensiunea spirituală a actului de dăruire și va facilita aplicarea principiilor de responsabilitate și transparență.

Declarație pentru pace

În aceeași zi, a fost adoptată și o declarație* potrivit căreia adventiștii sunt angajați în edificarea unei culturi a păcii și reconcilierii, în contextul lumii violente în care trăim. Declarația condamnă toate actele de violență și terorism, inclusiv pe cele care se servesc de religie ca un pretext. „Răspunsurile durabile la problemele profunde, care sfășie societatea, nu pot fi dobândite prin mijloace violente”, se spune în declarație. Sistemul de educație al bisericii este chemat să acționeze în mod concertat pentru formarea tinerilor în spiritul păcii. De asemenea, fiecare pastor este îndemnat să proclame evanghelia păcii de la amvon și în activitatea pastorală.

Declarația s-a bucurat de sprijinul participanților. Fr. Des Fargo, membru laic din America de nord, a spus: „Sper că aceasta va fi mai mult decât o declarație și va pătrunde în bisericele și în școlile noastre, așa încât să devenim cu adevărat niște făcători de pace”. Dr. James Gallagher, care asigură legătura dintre Conferința Generală și Națiunile Unite, a afirmat că acest document este foarte important pentru a reprezenta poziția bisericii noastre în forumul internațional, reprezentat de Națiunile Unite și în relațiile cu diferite organizații din denotațiuni.

Tema sesiunii din 2005

În ultima zi a comitetului, delegații au adoptat tema centrală a sesiunii din anul 2005, care se va desfășura la St. Louis, din statul american Missouri: „Transformed in Christ” – în traducere neoficială „Transformați în Hristos”. O versiune oficială în limba română a acestei teme va fi adoptată și transmisă organizatorilor. Deja funcționează pagina de web a sesiunii: www.gcsession.org.

Adrian Bocăneanu

* Conținutul integral al declarației va fi publicat în numărul următor.

Cu greu m-am hotărât să las deoparte un teanc de hârtii venite de la Bacău: Asociația Pastorală mi-a trimis un grupaj de istorisiri legate de programul „Galileanul”, așezate în scris de pastorii din Conferința Moldova.

Cele mai multe dintre ele sunt scrise în grabă – în perioada aceasta, predicatorii au prea multe de făcut, ca să mai aibă timp să stea și să migălească la masa de scris. Dar emoția, bucuria și recunoștința cu care biserica, personajele din istorisiri și pastorii înșiși trăiesc aceste evenimente, răzbat din fiecare rând.

În multe biserici sunt în curs diferite clase de studiu, activități pentru tineri, grupe de părtășie și de rugăciune, iar participanții trăiesc experiențe mișcătoare. Transmisia prin televiziune a lărgit și mai mult cerul celor uniți prin atașamentul față de Mântuitorul și doritori să-L cunoască mai bine și să-L asculte.

În sufletul tuturor – pastori și credincioși deopotrivă – stăruie însă și o preocupare: cum să lucrăm cu aceste ființe prețioase, cum să le păstrăm interesul, cum să îi călăuzim pe drumul dificil, pe care au pornit? Responsabilitatea este atât de mare – și fiecare greșeală sau neglijență costă atât de mult.

Iubire și acțiune

Planul divin de salvare a oamenilor este întemeiat pe iubire: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...”. Participarea noastră la planul divin trebuie să fie întemeiată tot pe iubire. Numai în acest fel poate să existe o continuitate de atitudine și de acțiune între lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea noastră.

Nu stă în firea noastră să iubim. Cei care se deosebesc de noi ne stârnesc repulsie. Pe cei care se aseamănă cu noi îi iubim într-un fel care este doar o prelungire a iubirii de sine. Dumnezeu este însă gata să ne transforme într-un mod radical. Prezența Sa aduce iubire autentică și ne determină la acțiune:

„Dumnezeu este dragoste, și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el... Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său” (1 Ioan 4,16,21).

Nu numai că manifestăm dragoste față de prietenii noștri, pentru a deschide drumul către Hristos și către biserica Sa, dar cei câștigați în acest fel vor manifesta, la rândul lor, aceeași dragoste care i-a apropiat pe ei de mântuire. Astfel se zidește o biserică sănătoasă, care dă la iveală ceea ce întreaga omenire caută cu disperare – iubire „cu fapta și cu adevărul” (cap. 3,18). „Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină, și în el nu este prilej de poticnire” (cap. 2,10).

Să ne rugăm pentru iubire, să credem că Dumnezeu ne dă acest dar și să acționăm în virtutea ei, pentru că „orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se la Tatăl luminilor” (Iacov 1,17).

Recunoștință pentru trecut, consacrare pentru viitor

Perseverența

Rezultatele durabile cer planuire atentă și stăruință. Măsura recoltei posibile nu este dată de primele roade – secerișul adevărat va fi cu mult mai mare pentru cei care nu se mulțumesc cu puțin. Ceea ce se câștigă ușor poate să fie pierdut la fel de ușor. Biblia ilustrează cât se poate de convingător valoarea perseverenței în lucrarea de salvare a celor pierduți. Samuel a desfășurat o lucrare serioasă pentru reforma spirituală a poporului, dar au trecut douăzeci de ani până au apărut primele semene clare de pocăință și unire. Domnul Hristos a dedicat aproape în întregime ultimul an de viață formării ucenicilor Săi, iar după înviere a rămas numai cu ei alte 40 de zile, incredibil de lungi, tocmai pentru că voia să consolideze biserica Sa. Pavel și ceilalți apostoli au făcut o regulă din vizitarea repetată, sistematică, a celor între care au predicat pe Domnul Hristos.

Probabil că aici se ascunde unul dintre cele mai serioase defecte ale noastre. Suntem capabili de eforturi foarte mari în prima fază, dar ne este mai greu să urmărim cu consecvență planurile începute și să lucrăm acolo unde rezultatele par a fi mai lente. Rugăciunea potrivită acum pentru noi sună astfel: „Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile” (Iacov 5,7).

Tăgăduire de sine

După o perioadă de efort intens, după mari bucurii sau mari dezamăgiri, natura umană caută ocazii să se manifeste. Dar acesta nu este timpul în care să ne întoarcem la felul firesc de a fi. Dacă avem motive de nemulțumire, dacă suntem înclinați să ne compătimim pe noi înșine, dacă neîncrederea în frați începe să ne stânjenească în lucrare, astăzi trebuie să ne pocăim, să cerem Domnului să ne dea biruință și să acționăm ca unii care am fost deja ascultați. Nu puține planuri și activități admirabile au fost în cele din urmă ruinate de trăsături nesfințite ale personalității noastre. Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftel” (Rom. 13,14).

Domnul a făcut lucruri mari pentru noi – ceva ce nici nu am fi putut să ne imaginăm mai înainte. Ceea ce am „început prin Duhul” nu trebuie „să sfârșim prin firea pământească” (Gal. 3,3).

Adrian Bocăneanu,

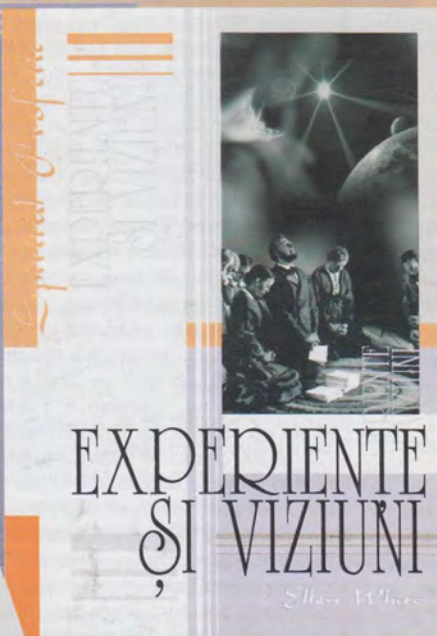
președintele Uniunii Române

Rugăciunea noastră, în această perioadă de o importanță cutremurătoare pentru creșterea bisericii și pentru un seceriș binecuvântat, să fie: pentru Numele Tău, Doamne, desăvârșește ceea ce ai început pentru noi.

de carte ferță

CASA DE EDITURĂ

„Viață și Sănătate”

Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

vă recomandă

ultimele apariții
editoriale:

„Experiențe și viziuni”,

Ellen White

„Temperanță”,

Ellen White

Pentru relații,
contactați responsabilul
cu literatura din biserica locală

